Satul este tipul rezumativ, sinteza neamului.
- Dimitrie Gusti -

POENĂREI

STRĂBUNA VATRĂ NATALĂ

POENĂREI-
SAT MARTIR,
PRIN JERTFA EROILOR SĂI !

REVISTA MONOGRAFICĂ ANUALĂ NR. 12 / MMXVI

• POENĂREI - REPERE DE IDENTITATE •

Memoria istoriei:

POENĂREI – SAT MARTIR

•IMPORTANT BASTION AL REZISTENTEI ANTICOMUNISTE•

IUSTINA RADU

mărturie vie a torturilor din închisorile comuniste

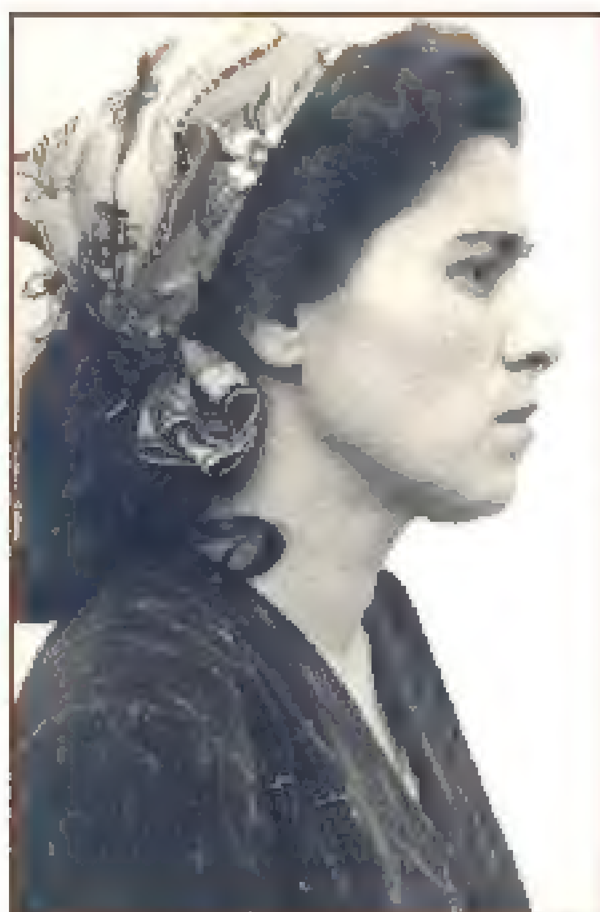
A văzut lumina ochilor de după gratii, pentru că s-a născut într-o închisoare comunistă, unde mama ei era torturată, iar acum încearcă să recupereze corpul bunicului împuşcat de comunişti. Este vorba despre Iustina Radu, una dintre victimele colaterale ale regimului comunist a cărei singură vină a fost că şi-a găsit foarte prost momentul de a veni pe lume. Se întâmpla în 1958, când bunicul Iustinei, preotul Ioan Constantinescu din satul Poenărei, judeţul Argeş, a fost arestat de comunişti sub acuzaţia că ar fi susţinut cu arme şi muniţie cunoscuta grupare de rezistenţă anticomunistă „Arnăuţoiu", denumită de regim „bandă teroristă". Preotul a fost arestat şi alături de el aproape toată familia.

Soţia sa, Justina Constantinescu, a fost condamnată la 15 ani de muncă silnică pentru omisiunea de a denunţa pe membrii rezistenţei anticomuniste, iar una dintre fiice, Iuliana Preduţ, fostă Constantinescu, mama Iustinei Radu, a fost condamnată, pentru aceeaşi infracţiune ca şi mama ei, la 12 ani de muncă silnică. De altfel, tot la momentul acela, familiei preotului i-a fost confiscată toată averea.

Dacă, pentru Ioan Constantinescu, perioada de carceră a fost una scurtă, el fiind condamnat la moarte la un an după ce a fost ridicat, iar soţia lui şi-a acceptat soarta fără să clipească, în cazul fiicei lor, Iuliana, situaţia era mult mai complicată. Ea era însărcinată în şapte luni cu o fetiţă, „detaliu" pe care autorităţile comuniste nu l-au ignorat, ba chiar au încercat să-l înlăture. Potrivit mărturiilor Iulianei Preduţ, care era căsătorită la momentul arestării şi preda la o şcoală din Cobadin-Dobrogea, ea a fost „săltată" din sala de curs şi dusă întâi la Piteşti, apoi la penitenciarul de la Văcăreşti, unde a început calvarul.

Inimaginabilul calvar al unei femei gravide

„Eram gravidă în luna a şaptea... M-au băgat seara, în celula 116, cu toate că sosisem înainte de ora prânzului, şi, ca să-mi fie viaţa un adevărat calvar, m-au lăsat singură, într-un WC turcesc cu şase găuri, care aproape nu se mai vedeau, fiindcă erau pline cu materii fecale... Mirosul greu de acolo, drumul chinuitor de la Securitatea Piteşti până la atât de temuta închisoare din Văcăreşti îmi accentuaseră vădit cumplita durere amestecată cu o foame greu de imaginat, pentru că nu îmi dăduseră, în dimineaţa aceea, nimic din mizerabila raţie zilnică.

Căpitanul Constantinescu – aşa se pare că-l chema - m-a însoţit în dubă până la închisoarea Văcăreşti şi, în prezenţa mea, i-a spus celui care m-a luat în primire să aibă grijă pentru că sunt gravidă şi foarte slăbită. Să fi fost din «grijă» pentru mine cele două bucăţi de mămăligă caldă, în care era pusă brânză de burduf tăvălită prin materiile fecale, încât nu mai rămăsese nimic nemuiat în mizerie ?... O durere groaznică m-a tăiat peste mijloc; apoi, o foame cum n-am mai încercat niciodată m-a împins parcă orbeşte să mă aplec şi să rup din mămăliga pusă în fecale...

Simţeam tot mai mult, tot mai apăsător, că mă lăsau puterile !... M-am aşezat în urina care plutea pe cimentul WC-ului şi am rupt încă o bucată din celălalt bulz – puşi acolo anume, pentru că, din mămăligă, ieşeau aburi calzi.

Abia mai târziu mi-am dat seama că totul fusese premeditat de torţionari, pentru ca să avortez din această cauză, mai ales că, la Piteşti, un securist în halat alb – probabil, medic – îmi propusese să renunţ la copil, asigurându-mă că nu voi avea dureri la întreruperea sarcinii.".

Iuliana, însă, s-a încăpăţânat, la fel ca şi copilul pe care îl purta în pântec, astfel că, după alte chinuri şi o mastită suprainfectată tratată în batjocură de un medic comunist, a venit pe lume Justiţia-Libertatea, aşa cum ar fi trebuit s-o cheme pe Iustina Radu. Deşi s-a născut pe 18 septembrie, a fost declarată pe 28, deoarece nu erau foarte siguri că micuţa va supravieţui. Însă nu i s-a făcut certificat de naştere decât mult mai târziu.

„Libertatea" - numele care a ţinut-o în viaţă

Fetiţa a fost mai mult hrănită de ţigăncile din celelalte carcere, deoarece femeile credeau în faptul că numele de „Libertatea" al micuţei le va ajuta să iasă de după gratii. Asta a fost norocul Iustinei, pentru că mama sa nu o putea hrăni, infecţia de la mastită nefiind tratată, iar, dacă ar fi rămas în grija comuniştilor, cu siguranţă ar fi murit. După şase luni de stat după gratii, micuţa fiinţă a fost transferată la un centru de plasament, deşi avea un tată care o căuta disperat. Abia în 1961, Iustinei i s-a făcut certificat de naştere, iar când a împlinit trei ani şi două luni, tatăl ei a găsit-o şi a luat-o din centrul de plasament. Numai că Iustina nu se comporta ca un copil normal, ea nu vorbea, era tot timpul înfometată şi era muşcată de o ureche de unul dintre colegii de plasament, cel mai probabil de foame. Tatăl a dus-o la sora mamei, ingineră la I.F.E.T. Întorsura Buzăului, unde îşi întemeiase o familie, care, pentru câţiva ani, a şi a adoptat-o pe Iustina. Doar că, după cum ea ne-a precizat, nu era o familie cu un tată şi o mamă, ea avea o mamă şi doi taţi, neştiind de existenţa mamei ei, închisă. În timp, a renunţat la obiceiul de a mai ascunde mâncarea, însă nu vorbea.

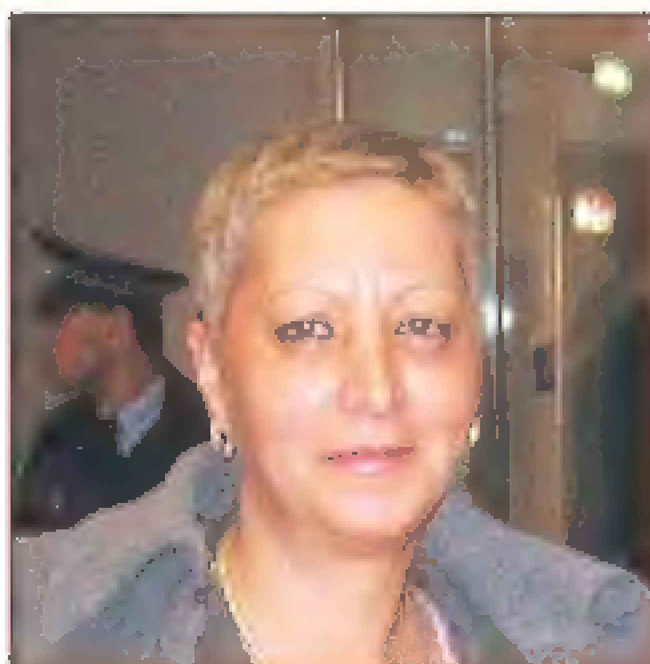

La şase ani, şi-a cunoscut mama

În 1964, fata o cunoaşte pe mama sa, care, la 35 de ani, după şase ani de carceră, iese din închisoare cântărind 29 de kilograme. După cum ne-a declarat, Iustina Radu îşi aminteşte ca ieri cum a intrat într-o cameră obscură şi a văzut o femeie silfidică în semiumbră care a strigat-o „Libertatea", a îmbrăţişat-o şi a sărutat-o cum face o mamă care nu-şi vede copilul timp de şase ani. Ulterior, Iustina Radu a început să vorbească, iar familia s-a reîntregit, deoarece părinţii ei se iubeau enorm. Deşi mama ei nu a mai lucrat niciodată, pentru că fusese deţinută, doar tatăl aducea bani în casă, au reuşit să stea într-un apartament decent în Bucureşti şi familia s-a mai mărit cu un membru, tot o fetiţă. Singura dorinţă arzătoare a mamei ei a fost ca, după revoluţie, să fie achitată pentru faptele imputate de comunişti, dar acest lucru nu a fost posibil. Printr-o adresă emisă de Parchetul General în 1995, când preşedintele ţării era Ion Iliescu, Iulianei Preduţ i se transmite că nu s-au constatat motive pentru declararea recursului în anulare, întrucât vinovăţia a fost cert stabilită, iar pedeapsa a fost aplicată în limitele prevăzute de lege.

Învăţase limbi străine în închisoare

După cum ne-a povestit Iustina Radu, mama ei era eminentă; înainte de a intra la închisoare, ea terminase două facultăţi şi începuse Conservatorul, iar când a ieşit de după gratii, ştia multe limbi străine, între care şi sanscrita. „Asta pentru că, în carcerele comuniste, singurul lucru pe care ţi-l puteai cultiva era creierul", ne-a spus Iustina. Ea şi-a dorit o carieră în presă, însă cum mama ei a fost închisă, singura facultate la care a putut accede a fost geologia, pe care a făcut-o cu dublă specializare, învăţând la perfecţie franceza. Ulterior, aceasta a făcut mai multe cursuri post universitare, un doctorat la ASE, este actualmente doctorand anul III la Managementul schimbării în instituţiile publice de asistenţă socială din România. Iustina Radu a fost subsecretar de stat în Ministerul Muncii, iar acum este consilier superior la ANAF.

Ana Maria BUJOR
18 iunie 2010

JUSTINA CONSTANTINESCU - „o bună române"

[1912-1983]

Originară din satul Poenărei-Muscel, Justina Constantinescu s-a născut la 12 aprilie 1912, în familia proprietarilor agricoli: Grigore Grigorescu şi Justina Poenăreanu, descendenta unor generaţii succesive de preoţi ortodocşi, dintre care, preotul Grigorie Poenăreanu, „un haiduc de popă de la munte", precum îl menţiona Ion Ghica într-una din celebrele sale *Scrisori către Vasile Alecsandri* [Bucureşti, 1887], a fost membru fondator al Societăţii filarmonice din Ţara Românească.

În anul 1928, Justina Grigorescu se va căsători cu preotul Ioan Gh. Constantinescu din satul Cerbureni, judeţul Argeş, absolvent al Seminarului Teologic «Neagoe Vodă» din Curtea de Argeş.

Model de comportament în familie şi în comunitatea sătească, a fost principalul reazem al soţului său în dificila misiune asumată de a reconstrui din temelii monumentala biserică de lemn din Poenărei între anii 1937-1943, în condiţiile economice precare determinate de cel de-Al Doilea Război Mondial. Ca mamă devotată a celor trei fii ai săi, s-a preocupat, cu o perseverenţă remarcabilă, de viitorul lor, aceştia absolvind cursuri universitare, în pofida unor privaţiuni materiale agravate de statutul de „chiaburi" – etichetă a ideologiei „proletare" care promova lenea socială, marginalizând valorile autentice confirmate prin muncă.

Neacceptând sub nici o formă ideologia comunistă, întrucât contravenea în mod flagrant propriilor sale principii de viaţă, dezaprobând „egalitarismul în sărăcie" propovăduit de către „apostolii" mincinoşi ai marxism-leninismului care îmburuienaseră cu otrava ateistă sufletele oamenilor, a devenit conştientă că are datoria sfântă de a contribui la înlăturarea unui regim străin spiritului neamului, impus la comanda criminală a unor potentaţi comunişti de la cârma Imperiului roşu al răului... În interogatoriul din 30 iunie 1958, Toma Arnăuţoiu, lider al formaţiunii de partizani, declara, la Securitatea din Piteşti, că, descoperind locul unde erau ascunşi, „soţia lui Constantinescu Ioan a zis că doreşte şi ea să vină la noi (la partizani, n.n.), că şi ea este o «bună română», spunând că ne aduce şi alimente, chiar de suntem la trei kilometri depărtare" – confirmare indubitabilă a sentimentelor patriotice pe care Justina preot Constantinescu le nutrea pentru ţară şi pentru destinul ei de libertate. [Dosar 1238, vol. 43].

De aceea, Sentinţa 119 din 4 iunie 1959 a Tribunalului Militar al Regiunii a II-a Militare o va culpabiliza pentru comiterea delictului de „omitere de denunţ" şi pentru sprijinul efectiv – moral şi material – acordat membrilor Grupării de partizani «Haiducii Muscelului», „de favorizarea bandei teroriste Arnăuţoiu, ai cărei membri se ascundeau, în anul 1952, lângă satul Poenărei", consemnând următoarele infracţiuni ce vizau art. 284 combinat cu art. 207 al Codului penal comunist: „Începând din anul 1952, inculpata a ajutat cu alimente, bani şi articole de îmbrăcăminte pe membrii fugari ai bandei, care erau urmăriţi de organele de stat, pentru că au săvârşit acte teroriste, despre care avea cunoştinţă. Inculpata Constantinescu Justina a găzduit pe membrii fugari ai bandei teroriste şi a ţinut legătura cu o serie de membri care sprijineau pe terorişti.

Împreună cu coinculpata Andreescu Maria s-au deplasat la Câmpulung, unde au fost trimise de teroriştii fugari, pentru ca să ceară ajutoare lui Dragomirescu Ilie" [preot la Biserica Scheiu, n.n.].

Şi, pentru că a „uneltit", astfel, împotriva sistemului totalitar, instanţa militară formată din slugi servile regimului opresiv comunist, o condamna, în şedinţa din 4 iunie 1959, la „15 ani muncă silnică, 5 ani degradare civică şi confiscarea totală a averii". Torturată în cursul anchetelor de la Securitatea din Piteşti, de către torţionari bestiali ai acestei odioase instituţii criminale, a îndurat cu stoicism odiseea închisorilor de la Miercurea Ciuc, Arad şi Oradea, suportând cu greu privaţiuni de nedescris, încercări diabolice de a strivi demnitatea unei adevărate luptătoare pentru adevăr şi libertate.

[Prezbitera Iustina Constantinescu - luptătoare pentru adevăr]

www.fericiticeiprigoniti.net/iustina-constantinescu/1732.

Gruparea «Partizanii libertăţii» (Haiducii Muscelului) în acţiune...

Reproducând ad litteram acuzaţiile profund incriminatoare ale Sentinţel nr. 107, se constată că acţiunea diversionistă a Grupării «Partizanii libertăţii» de la cabana Padina din Munţii Bucegi a fost de o amploare fără precedent, implicând participarea unui grup impresionant de peste o sută de turişti care se specializau într-o şcoală organizată de către Consiliul Central al Sindicatelor pentru „conducători de colective turistice din ţară". Ecoul diversiunii partizanilor va fi, aşadar, fulminant în epoca dominată de sistemul totalitar comunist.

„La începutul lunii august 1952, membrii bandei Arnăuţoiu Toma, fiind informaţi de unele elemente de sprijin că sectorul în care acţionau ei, era cercetat de organele de securitate, au luat hotărîrea ca să-şi schimbe locul de activitate şi de a săvîrşi mai multe acte teroriste în munţii Bucegi, cu scopul de a deruta urmărirea lor de către organele de stat şi de a creia o atmosferă de temere şi în rîndurile cetăţenilor din acel sector.

Punînd în aplicare acest nou plan, inculpatul Arnăuţoiu Toma împreună cu ceilalţi membri ai bandei au săvîrşit unele atacuri la stînele şi lucrările silvice situate pe rîul Dîmboviţa, după care deplasîndu-se în munţii Bucegi, în noaptea de 17-18 august 1952 au atacat cabana turistică din muntele Padina.

Înconjurînd cabana şi fixînd posturi de pază înarmată, teroriştii au pătruns în cabană şi după ce au identificat personalul administrativ, sub ameninţarea armelor au controlat registrele de evidenţa turiştilor veniţi la odihnă, informîndu-se despre fiecare pentru a descoperi organele de securitate şi membrii de partid. Ei au controlat fiecare cameră în parte şi au terorizat peste 100 de turişti parte din aceştia fiind jefuiţi de ei, după care au jefuit din magaziile cabanei însemnate cantităţi de alimente, îmbrăcăminte, încălţăminte şi bani.". [Dosar 1220/59].

„Atacul" de la cabana Padina din Munţii Bucegi nu a fost, aşadar, un „atac" condiţionat exclusiv de asigurarea aprovizionării cu alimente pentru iarnă, ci şi o demonstraţie de forţă, într-un context politic în care speranţele în răsturnarea unui regim impus prin forţă se diminuaseră considerabil.

Atacul diversionist de la cabana Padina – situată la altitudinea de 1525 m, în Munţii Bucegi – a implicat o mobilizare exemplară a partizanilor în vederea respectării integrale a misiunilor fiecăruia. Planul de atacare a cabanei prevedea, în relatarea lui Toma Arnăuţoiu, încercuirea acesteia de către Petre Arnăuţoiu, Constantin Jubleanu şi Maria Plop, în timp ce el şi Ion V. Marinescu urmau să acţioneze în interior.

În seara zilei de 16 august 1952, partizanii trec din Muntele Padina în Muntele Lăpticiu, vizavi de cabana Padina, pe care o supraveghează în tot cursul zilei următoare, pentru a observa dacă armata este prezentă în zonă…

Asigurându-se de o „linişte” cel puţin temporară, Toma Arnăuţoiu şi Ion V. Marinescu merg, în jurul orei 22, la bufetul cabanei. Cabanierul Ion T. Vila, originar din Pietroşiţa, era la recepţie, împreună cu soţia sa, Aurelia, şi cinci chelnăriţe... Cabanierul este întrebat de partizani dacă, în cabană, are „ceva armată”. Ion T. Vila îi confirmă că sunt patru ofiţeri de la M.F.A., care se culcaseră deja... În acel moment, în cabană, erau cazate, conform declaraţiei lui, circa 150 de persoane. Partizanii cer registrul de intrări-ieşiri şi cartoteca cu legitimaţii. Cabanierul se opune, solicitându-le să se legitimeze...

Deconspirându-şi identitatea de grup, ameninţă cu aruncarea cabanei în aer, în eventualitatea că nu dă curs cererilor lor. Cabanierul, de frică, cedează... Partizanii fac un control sever în actele solicitate. Îşi notează selectiv „unele persoane şi, în special, numele evreilor” (sperau, poate să-l găsească acolo pe Nicolski, sau un altul de teapa lui !...).

Apoi, îi cer cabanierului cheile de la magazie, unde merg însoţiţi de dr. Ovidiu Popescu şi de Mircea Gheorghiu, responsabilul colectivului sportiv cazat la cabană. Din magazie, sustrag: 250 kg făină, 20 kg zahăr, 15 kg şuncă, paste făinoase, 10 pâini; schimbă 5 pături, iar, de la turişti, iau „10 perechi de bocanci, ciorapi, câteva treninguri şi altele”. [Dosar 1238, vol. 43].

Inginerului Razenzan Freud îi iau „ceasul şi o raniţă încărcată cu 5-6 cămăşi, o pereche de pantaloni, 650 lei, alimente, vermut, conserve, şerbet”, iar şefilor colectivelor sportive, 4 binocluri. Ofiţerii sunt legitimaţi... Din trusa de medicamente, selecţionează pe cele necesare lor. Ion V. Marinescu recunoaşte, în Ovidiu Popescu, un fost coleg de la Liceul militar din Timişoara. Partizanii intenţionează să distrugă portretul lui Stalin şi „poartă discuţii duşmănoase la adresa regimului democrat-popular din R.P.R. cu cabanierul”...

Versiunea conducătorului partizanilor este mult prea sintetică, în raport cu declaraţia extrem de nuanţată a fostului administrator al cabanei Padina, Ion T. Vila, interogat, la 14 martie 1959, de către Securitatea din Sinaia... Acesta declară că, în cursul zilei de 17 august 1952, Biroul de Turism Sinaia l-a anunţat că urmează să cazeze un colectiv de turişti, mai precis, o şcoală de conducători de colective turistice, care veneau din Munţii Piatra Craiului, pe traseul Bran–cabana Padina. La ora 21-21,30, turiştii sosesc şi li se repartizează camere de dormit în vila Padina II. „Servesc masa”, dansează puţin şi pleacă la culcare... Ion T. Vila se retrage în camera lui din spatele bucătăriei, pentru a face monetarul... Brusc, după câteva minute, uşa se deschide şi intră „foarte disperată” soţia, care îl anunţă că doi indivizi înarmaţi au pătruns în cabană şi-l cheamă urgent la ei... Cabanierul îşi strânge banii, îi pune într-o cutie şi pleacă spre sala de mese, unde întâlneşte pe cei doi necunoscuţi...

Cel mai în vârstă dintre ei, „de circa 30-35 de ani, cu o statură înaltă, suplu la corp, păr brunet, un nas ascuţit, faţă ovală, era îmbrăcat cu un pantalon negru de stofă, un maieu şi o haină neagră cu guler de blană; privirea lui era foarte aspră şi tăioasă... De gât, avea un binoclu, iar în mâini, un pistol automat cu aruncătoare de flăcări...”.

Celălalt, mai tânăr, „de aproximativ 30 de ani, avea o statură potrivită, părul blond, slăbuţ, îmbrăcat în nişte haine de pădurar, iar în picioare avea bocanci obişnuiţi; în mână, ţinea un pistol automat în poziţie de tragere”... [Dosar 1238].

Vârstnicul îl întreabă dacă este „resposabilul cabanei, adică tovarăşul Vila”... La răspunsul său afirmativ, acesta i-a întins mâna, „în semn de bun-venit !”...

Nedeconspirându-se, partizanii îl chestionează dacă „organele de Miliţie vin regulat, dacă îşi fac datoria, dacă el se achită conştiincios de sarcini”. Ion T. Vila intuieşte că ar fi „organe de Securitate”... Ei acceptă supoziţia cabanierului, motivând că au de efectuat un

control. Se arată preocupaţi dacă s-au asigurat condiţii de cazare „corespunzătoare" turiştilor sosiţi în acea seară şi dacă a făcut operaţia de înregistrare a lor...

L-au întrebat, derutându-l complet pe cabanier, „dacă pe la cabană sau prin împrejurimi, au venit ceva partizani"... Ion T. Vila răspunde că nu au venit, dar că, în zonă, cu zece zile în urmă, un zidar din Pietroşiţa, Isaia Mărculescu, a întâlnit, pe Vârful Didinului, doi-trei suspecţi, îmbrăcaţi în haine de pădurar care studiau o hartă, vorbind „o limbă străină sau nu prea bine româneşte"... S-au interesat, apoi, de ceea ce îi durea cel mai mult: cum stă cu aprovizionarea cu alimente... Cabanierul pare să îi dezamăgească: „Slab !"...

Tânărul îi cere să le prezinte registrul de evidenţă al turiştilor... Ion T. Vila îi spune că nu are voie să prezinte aceste acte decât „organelor M.A.I. sau ale Biroului de Turism" şi îi roagă să se legitimeze... Era de faţă şi soţia sa, Aurelia Vila... Cabanierul rememorează scena care l-a îngrozit: „În acest moment, necunoscuţii şi-au schimbat complet felul de a fi. Au îndreptat amândoi pistoalele spre mine, spunându-mi: «–Aceasta este legitimaţia noastră !»... De spaimă, Ion T. Vila se retrage câţiva paşi... Necunoscuţii iau registrul de pe birou, cel tânăr notându-şi, pe o bucată de hârtie, numele unor turişti şi camerele în care erau cazaţi... Vârstnicul îl întreabă dacă e membru de partid. Cabanierul spune că nu este şi, simţindu-se prost, iese puţin la aer, pe balcon; timp suficient ca să observe că „elemente înarmate necunoscute încercuiau cabana"... Cei doi necunoscuţi îl obligă să-i însoţească pentru a face controlul clădirilor... Sub escorta lor, se îndreaptă spre vila Padina II, unde fuseseră cazaţi turiştii sosiţi în acea seară... La un şipot de apă, necunoscuţii se opresc... I se adresează, pentru prima dată, cu „Domnule", întrebându-l: „– Ştii cu cine stai de vorbă ?..." La răspunsul său negativ, continuă: „– Noi sântem partizani şi trebuie să ne dai alimente şi echipament !"...

După o asemenea surprinzătoare „legitimare", lui Ion T. Vila i s-a făcut rău; s-a retras pe o bancă de lângă bucătărie şi, după ce s-a recules puţin, a avut curajul să le spună că nu le dă nimic... Iritaţi de un asemenea răspuns, partizanii l-au ameninţat că îl împuşcă, i-au dat termen de gândire două minute şi s-au retras doi paşi în faţa lui, luând poziţie de tragere... „Fiind pus în primejdie, am acceptat !" se disculpă cabanierul... Ca să nu aibă neplăceri de la cei care vor veni să constate lipsurile din magazie, Ion T. Vila le cere să fie însoţit de celălalt personal al cabanei... Partizanii acceptă şi îl asigură că vor elibera chitanţă pentru tot ce vor lua de acolo... Aşa se face că vor fi însoţiţi în podul cabanei, unde se aflau alimentele, de: Negroiu Natalia, Brezeanu Eugenia şi Vila Aurelia... Partizanii cer saci... La cabană, nu au... Atunci, apare, din noapte, un tânăr necunoscut, „cu figură de copil", care vine cu patru rucsacuri de tip german... E de-al lor... Partizanii pun făină şi alte alimente... Este adus, la cererea cabanierului, şi şeful lotului de turişti ai şcolii, Mircea Gheorghiu, ca să fie martor... În camera lui, se afla şi doctorul Ovidiu Popescu, pe care tânărul îl recunoaşte şi-l întreabă nedumerit cum de a reuşit să facă Facultatea de Medicină, deoarece „el n-a avut această posibilitate"...

„Operaţia de devastare a cabanei", precum o califică Ion T. Vila, continuă... Partizanii iau de la bucătărie 20 de pâini.

Cabanierul este întrebat dacă poate da de mâncare la 15-20 de oameni. Partizanii vor, desigur, să pară mai mulţi pentru a-i impresiona... Bucătarul nu are decât macaroane cu brânză... Ei refuză, spunând: „–Numai italienii mănâncă aşa ceva !"...

Atunci, Ion T. Vila îi întreabă dacă sunt români sau străini... Îi răspunde cel vârstnic: „–Sântem români puri, din Muscel şi am fost şi noi oameni paşnici, dar ni s-au tras cartuşe în uşa casei noastre, deoarece doream libertatea, să nu mai fim asupriţi de comunişti !" [Dosar 1238, vol. 47].

Apoi, coboară în beciul cabanei Padina II, de unde iau alte alimente... După aceea, urcă în camere. Sub ameninţarea pistoalelor, cabanierul ciocănea la uşa fiecărei camere... Martorii intrau şi erau postaţi într-un colţ, interzicându-li-se să vorbească. Tânărul „rămânea în uşă pentru a o bloca, cu pistolul în poziţie de tragere, iar cel bătrân începea operaţia”... „În fiecare cameră în care am mers – menţionează, în declaraţia sa, Ion T. Vila –, le spuneau turiştilor că ei sânt «Partizanii libertăţii», ameninţându-i să nu facă vreo mişcare, deoarece îşi riscă viaţa, cabana fiind înconjurată...”. În camera nr. 8, unde dormeau 14-16 turişti, partizanii, „după o serie de zeflemisiri din partea lor”, iau 7-10 perechi bocanci de munte, două busole, un binoclu, câteva perechi de pantaloni de schi, bluze, ciorapi; schimbă 5 pături albastre cu 4 de-ale lor negre, însemnate, la colţuri, cu iniţiale... „Vârstnicul” îşi schimbă, pe hol, bocancii cu alţii luaţi din cameră... Partizanii refuză să intre în camera nr. 6, locuită de femei... La camera 5, găsesc 6 persoane. Întreabă care dintre ei sunt membri de partid. Nu iau nimic... În camera 16, dormeau circa 20 de inşi, printre care şi doi ofiţeri M.A.N... Îi legitimează. Cel în vârstă le spune: „–Aţi avut mare noroc că nu sânteţi ofiţeri de Securitate, că v-am fi curăţat pe loc !” [Dosar 1238, vol. 47]. De acolo, iau un porthart şi un binoclu... Aflând că sunt ale unui geolog, se pare, cunoscut, tânărul i le înapoiază: „–Poftim, domnule profesor, ai fost un om cumsecade !”... La camera 11, găsesc pe Cristian Oprescu din Pucioasa şi pe soţia sa, precum şi un evreu, al cărui nume îl aveau notat din registru... „Vârstnicul se dedă la o serie de ameninţări şi calomnii naţionaliste şovine”, îi ia rucsacul cu totul, spunându-i să fie mulţumit că nu îl împuşcă...

Au revenit la cabana Padina I, unde erau cazaţi trei ingineri, pe care îi văzuseră spre Vama Strunga; cu ei, întreţin „discuţii amicale” câteva minute. Cabanierul nu ştie despre ce au vorbit, fiindcă fusese lăsat afară, la uşă... Ştia, doar, că partizanii îşi notaseră numele lor... Simpatizanţi ai mişcării ?... Numai ei ar putea s-o spună, dacă mai sunt în viaţă !...

Din trusa medicală a cabanei, îşi aleg mai multe medicamente... Deodată, tânărul îi atrage atenţia celui în vârstă că se luminează de ziuă şi trebuie să plece... Înainte de a pleca, dau chitanţe pentru alimentele luate lui Ion T. Vila, iar, pentru echipamentul luat de la turişti, lui Mircea Gheorghiu... La cererea cabanierului, semnează: «Partizanii libertăţii», şi pun data de 19 noiembrie 1946 – data alegerilor falsificate de comunişti, pentru a prelua puterea politică în România... Contrariat, cabanierul le spune că sunt în noaptea de 17/18 august 1952 !... Cel în vârstă îi răspunde evaziv: „– O să-ţi explice «tovarăşii» de la Securitate ce înseamnă această dată !...”. Apoi, Ion T. Vila şi Mircea Gheorghiu sunt escortaţi spre camerele lor şi ameninţaţi să nu iasă de acolo, decât după 3-4 ceasuri, pentru că riscă să fie împuşcaţi... După aproximativ o oră, însă, cei doi, însoţiţi de un ofiţer M.A.N., merg la cabana Peştera, de unde telefonează organelor de Securitate din Sinaia... Seara, „organele” vin „la faţa locului” şi încep cercetările...

Contabilul cabanei, Măluşel Ion Marin, în prezenţa organelor de Miliţie şi a întregului personal administrativ, face „procesul verbal de constatare a fraudei”.

O întrebare pe care şi-au pus-o, în mod firesc, toţi, inclusiv, cabanierul: Cu ce au transportat partizanii „alimentele furate, deoarece cântăreau în total 500 kg şi erau greu de transportat manual” ?!... Poate, cu caii !...

Presupunerea se baza pe faptul că, la aproximativ 3-400 de metri de cabana Padina, se afla o stână, Coteanu, ai căror ciobani erau din partea Câmpulungului, de la Stoeneşti... În perioada „atacului” de la cabană, dispăruseră, de la stână, doi-trei cai, pe care ciobanii îi găsiseră, apoi, peste trei-patru zile... Supoziţia se confirma şi prin

descoperirea, în apropiere de stână, a unei lădiţe cu marmeladă „furate de fugari de la cabană”.

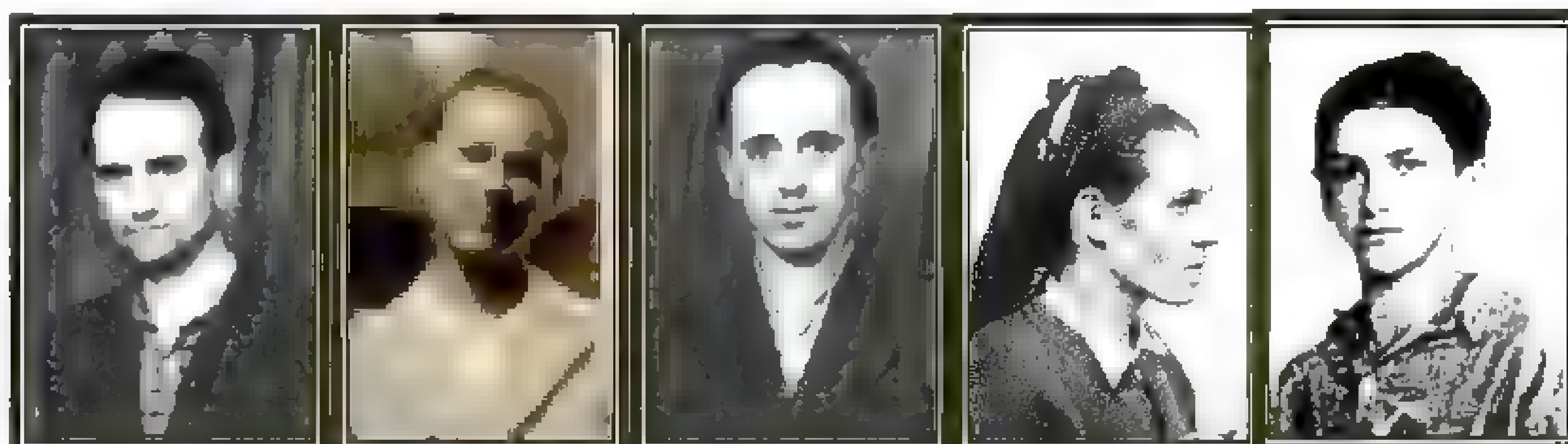
Instructorul principal al Taberei de conducători de excursii organizate de C.C.S., Mircea Gheorghiu, cu domiciliul în Bucureşti, declară că a fost şocat, trezindu-se cu ţeava unui pistol automat în spate, când a fost chemat de cabanierul Ion Vila să asiste la preluarea alimentelor de către partizani. În podul cabanei, „cel înalt şi brunet” ar fi spus: „– Noi sântem partizani şi am venit să împrumutăm nişte alimente până vor veni americanii !” [Dosar 1238, vol. 47]. De emoţie, când a încercat „să îi spună câteva cuvinte”, n-a putut pronunţa decât cuvântul „tovarăşe”, fiind corectat pe loc: „– La noi, nu se vorbeşte cu „tovarăşe”, ci cu „domnule” sau „camarade” !...

Declaraţia sa reprezintă o mărturie certă asupra caracterului diversionist, dar, mai ales, anticomunist, al acţiunii partizanilor de la cabana Padina... Mircea Gheorghiu declară, în continuare: „Tot timpul cât bandiţii au jefuit cabanele Padina, s-au dedat la provocări şi calomnii grosolane la adresa regimului nostru. Astfel, îmi amintesc că, în sala de mese, văzând tablourile membrilor Biroului Politic al C.C. al P.M.R., cel blond (Ion V. Marinescu, n.n.) l-a întrebat pe celălalt (Toma Arnăuţoiu, n.n.): «–Ce facem, îi dăm jos ?»”, la care, acesta a răspuns: «– Nu !... Se vor da ei singuri !...» [Dosar 1238, vol. 47]. O premoniţie ? Poate !... Mai sigur, un crez pentru realizarea căruia se ridicaseră la luptă...

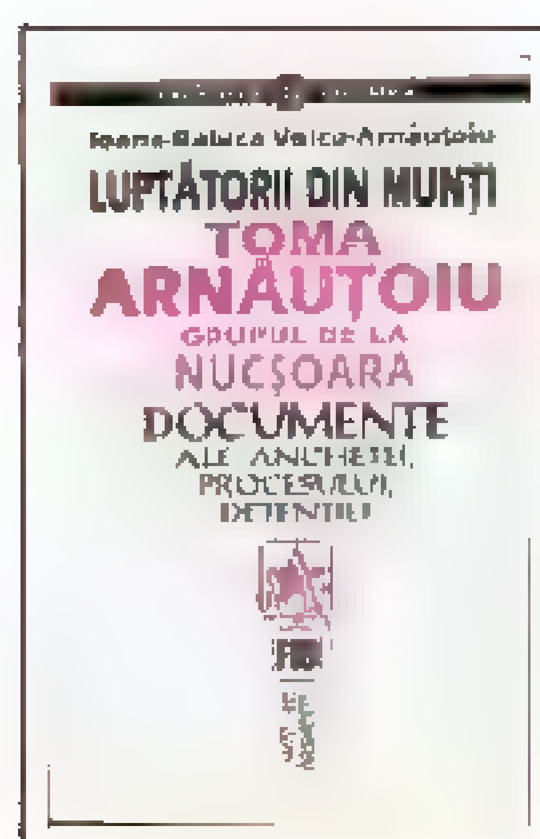

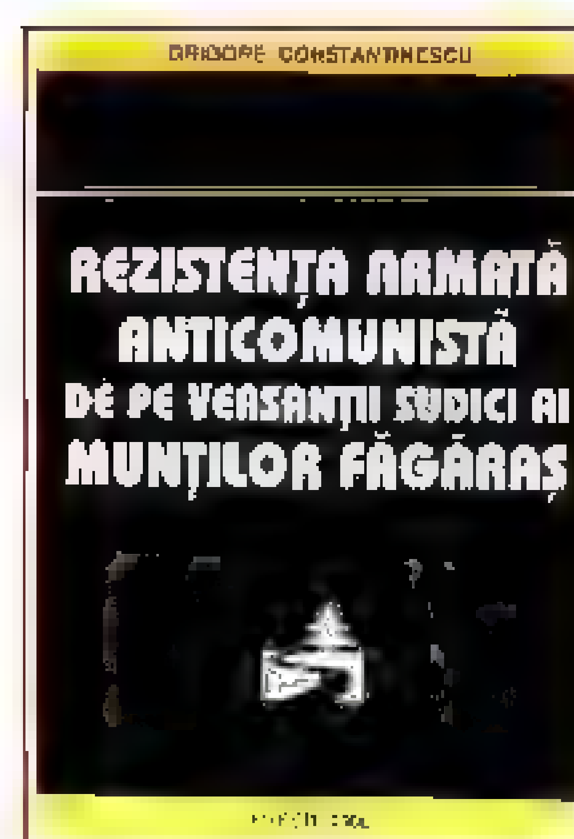
AFIŞAJUL CU MEMBRII C.C. AI P.C.R.
DUPĂ O „INCURSIUNE” A «PARTIZANILOR LIBERTĂŢII».

Diversiunea de la cabana Padina reprezintă un episod semnificativ al Rezistenţei armate anticomuniste de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş relevând oportunitatea tacticii adoptate de partizani de a ataca un obiectiv turistic montan de importanţă naţională, într-un moment cu totul special, întrucât, astfel, aveau posibilitatea de a contacta pe coordonatorii turismului sindical din ţară, şi de a face o propagandă ostilă regimului comunist, care nu putea rămâne fără ecou în societatea românească dominată de totalitarism. Se confirma, astfel, veridicitatea aserţiunii istoricului englez Dennis Deletant, potrivit căruia, „atâta vreme cât rămâneau în libertate, partizanii subminau pretenţia regimului că deţine controlul deplin al ţării…”.

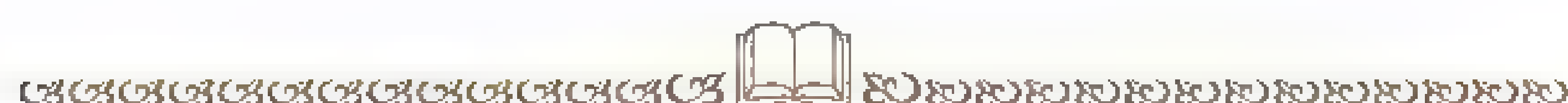

TOMA ARNĂUŢOIU | ION MARINESCU | PETRE ARNĂUŢOIU | MARIA PLOP | CONSTANTIN JUBLEANU

TEXTUL A FOST REPRODUS INTEGRAL DIN VOLUMUL «REZISTENŢA ARMATĂ ANTICOMUNISTĂ DE PE VERSANŢII SUDICI AI MUNŢILOR FĂGĂRAŞ», DE GRIGORE CONSTANTINESCU.

Memoria eternă a istoriei:

CRUCEA EROILOR REZISTENȚEI ARMATE ANTICOMUNISTE DIN MUNȚII FĂGĂRAȘ

Conștientizând adevărul rostit de către marele istoric Nicolae Iorga: „Neamul românesc devine etern prin cultul eroilor”, Colegiul organizator al primei întâlniri din anul 2004 a fiilor satului desfășurate sub genericul «Poenărei – străbuna vatră natală» și-a propus ca obiectiv prioritar ridicarea unei imense cruci închinate eroilor Rezistenței armate anticomuniste de pe versanții sudici ai Munților Făgăraș, pe Dealul Toaca, vârful cel mai înalt de pe golul Poenăreilor, cu vizibilitate maximă în zonă, în apropierea locului unde au fost prinși, prin trădare, ultimii partizani ai Grupării «Haiducii Muscelului» care au luptat pentru libertate și pentru înlăturarea dictaturii comuniste din România, pentru ca, în memoria colectivă a românilor, amintirea lor și a susținătorilor lor martirizați în anchetele Securității să dăinuiască în veci. S-a ales, ca loc de amplasament al crucii, zona „Lacul Roșu”, mai precis, vârful acesteia, la circa 200 m vest de bordei, acolo unde partizanii efectuau observații permanente asupra mișcărilor de trupe, întrucât spațiul precizat permitea o perfectă vizibilitate spre drumul județean Piscani-Domnești-Nucșoara și drumul național Curtea de Argeș-Domnești-Câmpulung Muscel, rute utilizate frecvent de Armată și de Securitate, prin Valea Râului Doamnei către Munții Făgăraș.

Dificultatea transportării unei imense cruci de lemn, înalte de circa 15-20 m, la locul amplasamentului acesteia a constituit o preocupare a proiectantului, ing. Constantin Samoilă, care ar fi preferat un metal de construcție ușor, eventual, aluminiu, material ce permitea transportarea și asamblarea pieselor constituente pe locul fixat. Impedimentul procurării acestui material extrem de scump l-a determinat pe proiectant să renunțe la ideea sa, deși rezistența aluminiului în timp și strălucirea sa reprezentau două argumente pro incontestabile. Pentru ca monumentul în formă de cruce să fie vizibil pe o arie extinsă, s-a procedat la „îngemănarea unor cruci” care, privite dinspre sud, est, sau vest să nu ofere imaginea unei simple coloane verticale, ci imaginea perfectă a unei cruci de formă latină. Definitivarea ansamblului a implicat, astfel, efectuarea unor studii de perspectivă în spațiu rezolvate cu succes de către proiectant.

Din păcate, acest generos proiect nu s-a putut realiza până în prezent, din diverse cauze obiective, invocându-se, printre altele, costurile unei asemenea operațiuni de amploare, imposibil de a fi asigurate de un sat a cărui populație gravitează în jurul a o sută de locuitori permanenți. Într-o asemenea situație insurmontabilă, consider că o soluție viabilă ar fi preluarea unui model adoptat cândva de edilii Brașovului care au marcat vizibil cu brazi plantați numele orașului lor într-o zonă defrișată.

Imaginea unei cruci uriașe realizate prin plantarea, sub această formă, a unor brazi pe pajiștea în declivitate accentuată a poienei de la Lacul Roșu, vizibilă de la circa 15 km, din teritoriul comunei Pietroșani și de pe șoseaua națională dintre Câmpulung-Muscel și Curtea de Argeș ar reprezenta o modalitate accesibilă sub raport financiar de a marca locul ultimului adăpost al ultimilor partizani din Gruparea «Haiducii Muscelului». O cruce a partizanilor vizibilă de la mare

distanţă ar constitui un reper sacru al eroismului lor perpetuând, în zonă, ideea că ei şi susţinătorii lor au murit pentru libertate în lupta împotriva comunismului.

Sper ca viitoarele întâlniri ale fiilor satului Poenărei să se desfăşoare lângă acest obiectiv memorial de rezonanţă naţională, în cadrul feeric al naturii de la Lacul Roşu. Ar fi o întâlnire mult mai motivată, întrucât, prin acest însemn al credinţei strămoşeşti, s-ar întipări, în minţile generaţiilor prezente şi viitoare din zonă şi nu numai, uriaşul tribut de sânge dat de neînfricaţii fii ai satului Poenărei căzuţi în lupta pentru reîntronarea libertăţilor democratice în România. Pentru a se conferi monumentului memorial individualitate, textele inscripţionate pe plăci metalice fixate pe un mic obelisc de beton vor cuprinde referiri sumare la rolul mişcării de rezistenţă anticomunistă în istoria României:

— Rezistenţa armată anticomunistă de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş – organizată şi coordonată de către colonelul Gheorghe Arsenescu din Marele stat major al armatei regale române – se situează, prin intensitatea operaţiunilor organizate, prin durata considerabilă a activităţii grupului de partizani [1948-1958] şi prin aria geografică în care au acţionat membrii săi, între manifestările antitotalitariste de amploare din România. Rezistenţa armată anticomunistă a fost un fenomen spontan, având ca ţel comun acela de a nu se supune consecinţelor comunizării României. Formaţiunile de partizani nu reprezentau o ameninţare majoră pentru puterea comunistă, deşi atâta vreme cât rămâneau în libertate subminau pretenţia regimului de a deţine controlul deplin al ţării. Formaţiunea care a supravieţuit cel mai mult a fost cea a «Haiducilor Muscelului».

În această luptă inegală împotriva regimului de teroare comunist, satul Poenărei – care a fost ultimul adăpost al partizanilor din gruparea «Haiducii Muscelului» – a dat un uriaş tribut de sânge.

Au fost **condamnaţi la moarte** şi seceraţi de gloanţele regimului comunist, la Închisoarea Jilava, în crunta noapte de 18/19 iulie 1959:

† **ANDREESCU N. NICOLAE** [n. 20 februarie 1918] – preot;
† **CONSTANTINESCU GH. IOAN** [n. 19 octombrie 1906] – preot;
† **POPESCU GH. GHEORGHE** [n. 12 aprilie 1902] – învăţător;
† **SORESCU I. NICOLAE** [n. 23 iulie 1900] – agricultor.

Au fost **condamnaţi la ani grei de detenţie** vrednicii de pomenire luptători pentru libertate din Poenărei:

† **ANDREESCU N. MARIA** [n. 28 ianuarie 1923] – soţia preotului Nicolae Andreescu; 15 ani muncă silnică şi confiscarea totală a averii;

† **CONSTANTINESCU GR. JUSTINA** [n. 12 aprilie 1912] – soţia preotului Ioan Constantinescu; 15 ani muncă silnică şi confiscarea totală a averii;

† **CONSTANTINESCU-PREDUŢ I. IULIANA** [n. 16 iunie 1929] – profesoară, fiica preotului Ioan şi a Justinei Constantinescu; 12 ani muncă silnică şi confiscarea totală a averii. Arestată, deşi era gravidă în luna a şaptea, a născut, în Închisoarea Văcăreşti, o fetiţă: Justina-Libertatea, la 18 septembrie 1958;

† **DIACONU I. IOAN** [n. 10 noiembrie 1925] – agricultor; 15 ani închisoare corecţională;

† **ILIESCU N. NICOLAE** [n. 2 septembrie 1912] – agricultor; 18 ani muncă silnică şi confiscarea totală a averii;

† **NĂSTASE GR. ECATERINA** [n. 24 martie 1901] – casnică; 12 ani muncă silnică şi confiscarea totală a averii;

† **POPESCU GH. GHEORGHE** [n. 10 martie 1931] – student, fiul învăţătorului Gheorghe şi al Mariei Popescu; 8 ani închisoare corecţională;

† **POPESCU GR. MARIA** [n. 15 iulie 1908] – soţia învăţătorului Gheorghe Popescu; 8 ani muncă silnică şi confiscarea totală a averii;

† **SORESCU GR. MARIA** [n. 15 iulie 1905] – soţia baciului Nicolae Sorescu; 3 ani închisoare corecţională şi confiscarea totală a averii;

† **SORESCU N. GHEORGHE** [n. 2 august 1925] – fiul baciului Nicolae şi al Mariei Sorescu, agricultor; 7 ani închisoare corecţională şi confiscarea totală a averii.

† **DEACONU GR. ION** [n.1925] arestat din eroare, datorită asemănării de nume cu Diaconu I. Ioan, şi care, la numai o lună de la eliberare, a decedat, din cauza regimului de teroare din cursul interogatoriilor de la Securitate.

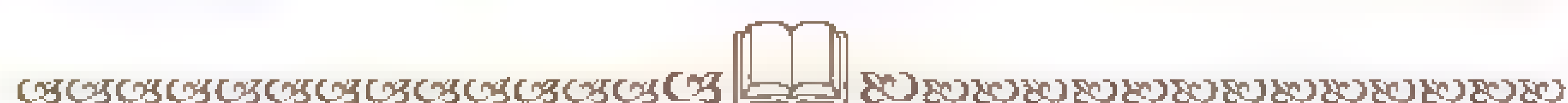
- **MARINESCU V. ALEXANDRU** [n. 17 septembrie 1929], bacalaureat; condamnat la 20 ani muncă silnică şi confiscarea totală a averii.

Jertfindu-vă sub steagul sfânt
al patriei, prin timp, durate,
aţi semănat acest pământ
cu dor nestins de libertate !

Pe o altă placă, va fi inscripţionat textul:

Bordeiul de la Râpile cu Brazi – situat la circa 200 m est – a fost, timp de şase ani [1952-1958], ultimul adăpost al partizanilor: **PETRE ARNĂUŢOIU, TOMA ARNĂUŢOIU, CONSTANTIN JUBLEANU, MARIA PLOP** şi al fiicei acesteia, **Ioana-Raluca**, născută în bordei.

COORDONATE SPIRITUALE

Repetitio
mater studiorum est

DE CE SE SCRIE CORECT:

POENĂREI

Considerând toponimia „istoria nescrisă a unui popor, o adevărată arhivă, unde se păstrează amintirea atâtor evenimente, întâmplări şi fapte mai mult ori mai puţin vechi sau importante, care s-au petrecut de-a lungul timpului şi au impresionat într-un chip oarecare sufletul popular", Iorgu Iordan – autorul volumului de referinţă «Toponimia românească» – insista asupra rolului decodificării semantice a toponimelor pentru elucidarea unor aspecte semnificative de istorie locală.

Toponimul Poenărei prezintă, în interpretarea inconfundabilului monografist local, Ion N. Andreescu, o origine absolut inedită. Reluând formularea ilustrului cercetător C. Rădulescu-Codin: „După unii autori (Alessandrescu, Dicţionar geografic), cuvântul Poenărei ar fi venind de la Poeni-rele, căci, în comună, se găsesc mai multe poeni întrerupte de dealuri, râpi, coaste etc.", Ion N. Andreescu emite o ipoteză surprinzătoare: „Părerea noastră, dimpotrivă, arată că acest cuvânt vine de la *poiene* şi cuvântul „rei" vine de la cuvântul *reus*, care, în latineşte, însemnează *lucru*, adică Poiene de lucru" <sic !>, motivând printr-o argumentaţie formulată în maniera sa specifică: „Sîntem îndreptăţiţi să susţinem aceasta, că, din cercetarea manuscriselor, zapiselor domneşti, moşia Poenăreilor a aparţinut în vechime Domnului Ţării Româneşti pe care le-a transmis cu zapis vitejilor săi semn de recunoştinţă a vitejiei.".

Probabil, sub influenţa iodizării – care reprezintă rostirea lui **e** iniţial ca ***ie*** –, specialiştii „nomenclaturişti" regionali au adoptat forma cu ***ie***, printre altele, în cazul numelui satului **Poienărei**, vocala iodizată fiind inclusă în interiorul cuvântului. Dacă ar fi studiat cu atenţie documentele medievale, ori s-ar fi rezumat la consemnarea corectă a lui C. Alessandrescu din volumul său de referinţă «Dicţionar geografic al judeţului Muscel», [Bucureşti, 1893], „naşii" agramaţi ai satului ar fi acordat credit acestui cercetător autentic, care consemna, referindu-se la satul Poenărei: „Numele său se crede că vine dela «Poeni-rele», căci, în comună, se găsesc mai multe poenĭ întrerupte de dealuri, râpi, coaste etc.".

Se confirmă, astfel, menţinerea, sub forma atestată în actele medievale, a grafiei **Poenărei**, alterată, ulterior, de „toponimiştii de conjunctură", autori, la comanda nomenclaturii comuniste, ai «Nomenclaturii localităţilor», „specialişti" lipsiţi de rigoare ştiinţifică, care i-au adăugat un ilogic „miagchiznac"(Ь), sub influenţa, la modă, în perioada comunistă, a limbii ruse.

Perpetuată, în documente, sub forma **Poenărei**, denumirea devenită „oficială" a satului: **Poienărei** nu este susţinută nici măcar de o „ortoepie" locală, pronunţia generalizată în localitate fiind, de facto, **Poinărei** !...

În rubrica de „Ştiri şi fapte" a ziarului «Curentul» din 13 noiembrie 1943, se consemnau, printre altele, sub titlul „Sfinţirea Bisericii «Sfânta Paraschiva» din comuna Poenărei–Muscel",

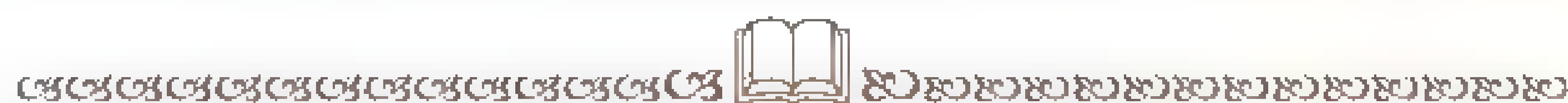
următoarele: „Ridicată din temelie cu râvna şi jertfa creştinească a unor oameni de bine, s'a sfinţit Duminică, 7 Nov. 1943, în comuna **Poenărei**, judeţul Muscel, biserica cu hramul «Sfânta Paraschiva».

„Muierea toponimică", adoptată agramat de către „nomenclaturiştii" slavişti argeşeni, a avut în vedere, se pare, „poljana" – cuvânt din slava veche care este la originea vocabulei „poiana", desemnând un „loc într-o pădure, lipsit de copaci şi acoperit cu iarbă şi cu flori". [*Dicţionarul limbii române moderne*, Bucureşti, 1958, p. 636]. Este surprizător că apetenţa pentru nemotivate intervenţii toponimice pe care au manifestat-o cei din comisia argeşeană nu i-a molipsit pe mai „tradiţionaliştii" lor omologi din judeţele, unele limitrofe, care au „oficializat" formele atestate documentar: Poenari [Vâlcea, Giurgiu]; Poeni [Teleorman]; Poenile [Vrancea]; Poeniţa [Vâlcea]; Poeniţele [Buzău], toponime care derivă, evident, din acelaşi substantiv comun: „poiană". De altfel, slavistul muscelean Ion Moise, care, a elaborat, împreună cu colegii săi piteşteni, Constantin Ţibrian şi Gheorghe P. Bănică, studiul etimologic şi istoric «Localităţile judeţului Argeş» [Piteşti, 2000], manifestă o inconsecvenţă halucinantă în utilizarea grafică a unor toponime identice: *Poenarii* de Muscel [p. 56], dar şi *Poienarii* de Muscel [p. 66]. Ei adoptă grafii paralele şi în cazul Poenăreilor: *Poienărei* [p. 66], dar *Poinărei* [p. 76] – motive suficiente pentru a observa „preciziunea" studiului elaborat cu „acribie ştiinţifică" de către specialiştii universitari menţionaţi.

„Errare humanum est; perseverare diabolicum !..." observau, din propria lor experienţă de viaţă, latinii. A persevera în preluarea fără discernământ a erorilor „oficializate" de către neavizaţi, erijându-te în apărător „fidel" al unei ortografii impuse conjunctural este, după opinia personală, o probă crasă de ignoranţă !. Dixit !...

Satul Poenărei este numit, în intimitate, „Picior de Paris"; poetul popular local, Ion Fulga, motivând liric atribuirea cognomenului: „Nu e sat ca alte sate, / să se vadă de departe: / e ascuns doar printre meri, / printre meri, şi printre peri, / printre nuci, şi printre pruni; / sat bogat, cu oameni buni, / sat bogat şi sat frumos / şi cu pământu' mănos... / N-a greşit cine a zis / că e „picior de Paris" !...".

Sintagma capătă, însă, în opinia unora, conotaţii peiorative: „I se spune aşa, în batjocură, fiindcă e într-o fundătură, în văgăuni... Poenărenii sunt marnici (plini de ei, mândri). Nu trag cizmele nimănui !... Poenărencele sunt înţepate, fudule; nu se aseamănă cu femeile din alte sate, pentru că, spun ele, s-au născut pe înălţimi, mult mai aproape de cer.". **[Constantinescu J., 1977].**

Istorie recentă

MIGRAREA PROFESIONALĂ DIN SATUL POENĂREI

Istoria curge, dintotdeauna, năvalnic peste destinele unor locuitori, aidoma unui uragan; pe mulţi dintre ei, îi smulge din vetrele de origine ale moşilor şi strămoşilor lor şi îi vântură prin lume, făcându-i, pe unii să prindă rădăcini în alte vetre existenţiale, iar, pe alţii, să li se piardă urmele pentru totdeauna...

Migrarea profesională a însemnat, în viaţa satului Poenărei, un adevărat început al sfârşitului unei aşezări multiseculare, intrate în istoria României, prin participarea unora dintre cei mai demni fii ai săi la Rezistenţa armată anticomunistă de pe versanţii sudici ai Munţilor Făgăraş.

Impresionat profund de migraţia masivă spre centrele industriale ale judeţului şi ale ţării şi, în special, de pregătirea profesională a locuitorilor satului Poenărei, reporterul revistei „Flacăra", Nicolae Cristache, menţiona, cu mult înainte de evenimentele din decembrie 1989, în articolul său intitulat, de către vigilenta cenzură comunistă, «Nici colţ de ţară, nici vatră de eroi», următoarele: „Ca orice aşezare izolată, Poenărei este un sat micuţ: în jur de o sută de familii. Şcoala are o singură încăpere, unde învaţă patru clase simultan. Şi o singură învăţătoare. Plecând din această încăpere cu patru clase simultane, fiii crescătorilor de vite şi pomicultorilor din Poenărei au devenit în proporţie de 60 % intelectuali.".

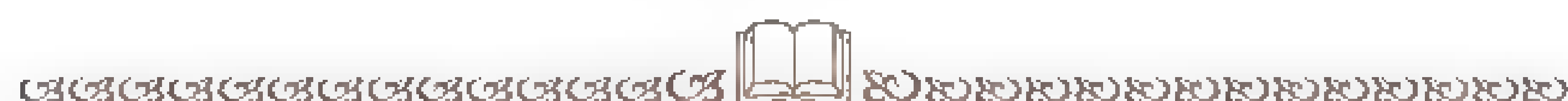
Dintre cei născuţi în „acest sat micuţ", se ridicaseră la lumina cărţii, numai în a doua jumătate a secolului XX: 10 ingineri, 6 profesori, un muzeograf, doi medici, un geolog, un preot, un specialist în cinematografie, 2 economişti, 4 studenţi.

În epoca industrializării excesive a economiei naţionale, erau angajaţi, din satul Poenărei, în „fabricile şi uzinele patriei socialiste": 43 de muncitori (dintre care 20 erau femei), 3 maiştri, 7 tehnicieni, un lăcătuş mecanic – angrenaţi, ca, de altfel, şi cei din mediul intelectual, într-o migraţie pendulatorie diurnă, dar şi „stabilizaţi" în mari centre industriale din regiune şi din ţară: Bucureşti – 25, Piteşti – 23, Curtea de Argeş –17, Câmpulung-Muscel – 13, Colibaşi –13, Braşov –1, Brăila – 1, Cluj-Napoca – 1, Constanţa – 1, Ploieşti – 1, precum şi în alte localităţi importante: Alexandria – 2, Botoşani – 1, Deva –1, Focşani – 1, Găeşti – 1, Rădăuţi – 1, Râureni – 1, Sinaia – 1, dar şi din judeţ: Bădeşti – 1, Brăduleţ – 1, Corbi – 4, Corbşori – 2, Domneşti – 10, Mărăcineni – 1, Miroşi – 1, Oeşti – 1, Poiana Lacului –1, Schitu-Goleşti – 1, Stăneşti – 2, Ştefăneşti – 1.

Evidenţa populaţiei stabile din satul Poenărei efectuată cu prilejul recensământului din 18 martie 2002 confirma, printre altele – potrivit datelor furnizate de către Direcţia de Statistică a judeţului Argeş – depopularea masivă a acestei aşezări multiseculare. Se înregistrau, cu statut de „populaţie stabilă" în sat, 143 de persoane, dintre care: 67 erau de sex masculin şi 76 – de sex feminin.

«Catagrafia fiilor satului Poenărei din anul 2007» – redactată, la solicitarea autorului monografiei, de către regretatul profesor Vasile Păunescu, constituie un excelent document probatoriu referitor la depopularea satului, în perioada migrării profesionale spre centrele urbane importante din judeţul Argeş: Piteşti, Câmpulung-Muscel, Curtea de Argeş, în special, dar şi în alte zone ale ţării, în a doua jumătate a secolului XX.

În acelaşi timp, catagrafia înregistrează integral populaţia care, având rădăcini „istorice" atestate în „străbuna vatră natală a Poenăreilor", gravitează în jurul acestei aşezări pitoreşti, prin proprietăţile deţinute în arealul său, dar şi prin filiaţii genealogice, populaţie reprezentând, în esenţă, ceea ce denumim generic prin sintagma „Fiii satului Poenărei".

Pomicultura în Poenărei

Condiţiile de relief, de sol şi climatice au favorizat cultivarea pomilor fructiferi, pomicultura constituind una dintre ocupaţiile de bază ale locuitorilor satului Poenărei. Amploarea ocupaţiei, densitatea pomilor şi diversitatea soiurilor cultivate sunt reflectate în documentele existente.

Ocupaţie străveche, atestată documentar în hrisoavele domneşti din secolul al XVII-lea, în care se menţionează existenţa „pometului", a merilor, dar şi a viţei de vie, confirmă preocupările susţinute de acest gen ale locuitorilor aşezării.

Pomii fructiferi, sădiţi iniţial în grădinile situate pe lângă case, şi, ulterior, în terenurile obţinute prin defrişarea pădurilor din afara vetrei satului prezintă o pondere economică substanţială în epoca medievală.

Catagrafia din anul 1838 înregistra, în Poenărei, 1917 pruni şi 49 alţi pomi, revenind statistic, de fiecare familie, câte 34 de pomi fructiferi, în timp ce, la Corbi, de exemplu, se consemnau câte 24, iar, în Corbşori, 18 pomi pentru fiecare familie.

La sfârşitul secolului al XIX-lea, se menţiona documentar că „atât prin sat, cât şi prin apropiere, se află mari ogrăzi de: pruni, meri, nuci, cireşi etc., producţia de ţuică ridicându-se la peste 2500 decalitri pe an".

În secolul XX, varietăţile de pomi fructiferi cultivaţi în sistem intensiv au determinat producţii record de prune, mere şi pere consumate în gospodăriile proprii, ori destinate comerţului (în oraşele: Piteşti, Curtea de Argeş, Bucureşti etc.), precum şi trocului cu cereale, în special, în localităţile din zona de câmpie a Munteniei.

În perioada interbelică, din iniţiativa proprietarului local Vică Poenăreanu, în pepiniera sa, au fost organizate, sub coordonarea inginerului agronom Constantin Dan, cursuri de altoire a pomilor fructiferi, urmate de „aplicaţiuni practice" pe teren, la care au participat numeroşi săteni şi intelectuali din Poenărei, „agronomul deprinzându-i pe aceştia cu tăierea pomilor, pregătirea saramurelor de stropit şi stropitul pomilor cu pompa contra boalelor şi viermilor".

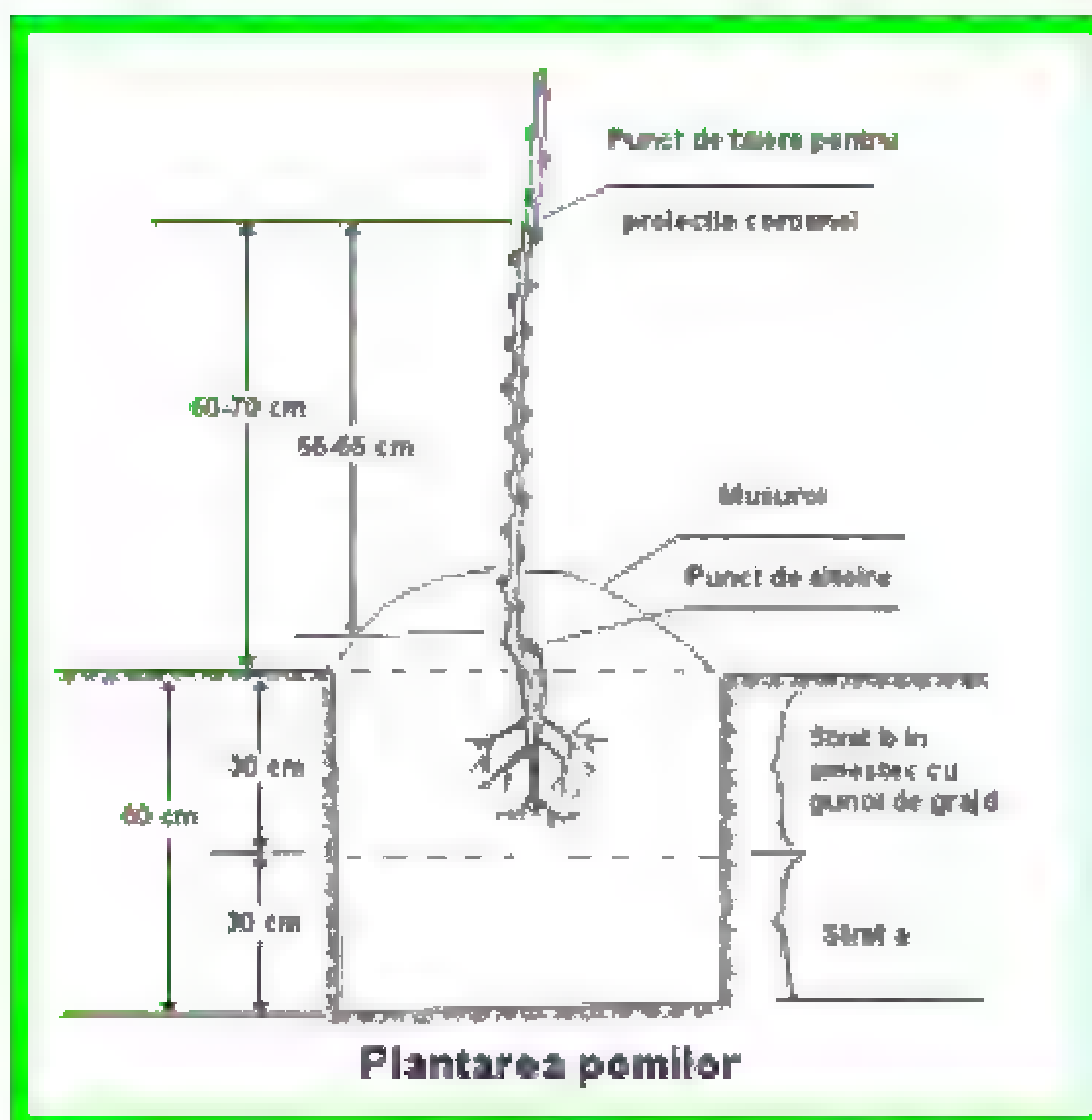
După introducerea culturilor intensive de pomi, pomicultura locală s-a dezvoltat vertiginos, prin extinderea suprafeţelor împomate şi prin cultivarea unor soiuri de pomi fructiferi rezistenţi la condiţiile climatice specifice zonei. Au fost sădiţi pruni: văratec, tultuş, corcoduş, gras, iar, dintre soiurile „nobile": agen, anna späth, tuleu; meri: creţesc auriu, creţesc românesc, domnesc, botan, precum şi soiuri „nobile": bot de iepure, florina, golden, ionathan, parmen auriu etc.; peri: cordon, curé, doucet alb, doucet roşu, imperial, pepeneşti etc.

Ghidul pomicultorului

Plantarea pomilor toamna

Există mai multe avantaje dacă facem plantatul pomilor fructiferi toamna.

Primul avantaj este prinderea pomilor, pentru că procentul de prindere este mai mare decât în cazul plantărilor de primăvară. Apoi, se câştigă un an de producţie, deoarece, în primăvară, pomii fructiferi plantaţi toamna pornesc cu mai multă vigoare în vegetaţie. În cele din urmă, toamna avem mai multe şanse să găsim soiurile pe care ni le dorim, deoarece pepinierele sunt mai bine aprovizionate cu material săditor.

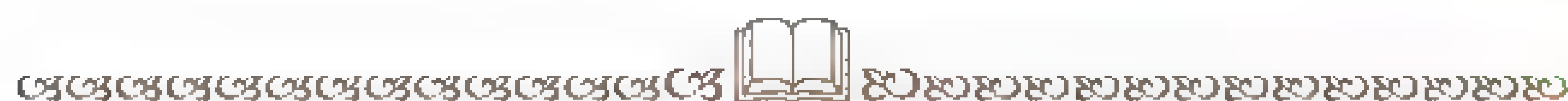

Plantarea pomilor

Pentru plantare, terenul se curăţă de resturi vegetale. Dacă este arabil, se face în prealabil o arătură adâncă de 30-32 cm. Ar fi bună şi o desfundare la 55-60 cm dacă avem posibilitatea să o facem. Pomii fructiferi se plantează până la venirea îngheţului. Înainte de plantat, facem pichetarea terenului cu ţăruşi în dreptul fiecărui pom care va fi plantat. Săpatul gropilor se face la dimensiunile de 60/60/60 cm (lungime, lăţime, adâncime). Cu cât gropile vor fi mai mari, cu atât pomilor le merge mai bine. Rădăcinile se fasonează la 25-30 cm, se mocirlesc cu baligă, pământ galben şi apă. În fundul gropii, se înfige un arac ascuţit, având lungimea de 2 m. Se trage, în groapă, pământul de deasupra, pentru a face un muşuroi, se pun 4-5 kg bălegar bine putrezit, se trage pământul rămas şi se calcă. Coletul pomului trebuie să fie la nivelul solului. Se leagă cu sfoara, se udă cu 8-10 litri de apă şi se protejează tulpina cu hârtie contra rozătoarelor.

Plantarea de toamnă se execută începând din 15 octombrie şi până la venirea îngheţului solului.

Gazeta de agricultură
19 octombrie 2013

Tezaurul tradiţiei

OBICEIURI LA NASTERI ÎN POENĂREI-MUSCEL

În «**Dicţionarul geografic al judeţului Muscel**», C. Alessandrescu a realizat o excelentă sinteză a obiceiurilor tradiţionale din întregul areal etnocultural al Muscelului, sinteză care prezintă, la peste un secol de la apariţia volumului menţionat, un evident caracter documentar. Cu această certitudine, capitolul despre «**Obiceiuri la naşteri**» este reprodus integral, în continuare, din sursa citată, în acest eseu monografic etnocultural consacrat satului Poenărei: „Când femeia se găseşte în munca naşterii, nu lasă alte persoane să vie în casă spre a o vedea. Copilul nu-l scaldă cu apă din ziua trecută. Când îl scaldă, îl pune cu capul spre est şi după ce termină, mişcă albia tot spre est şi scutură copilul de apă, spre foc. Când femeia e lehuză, 40 de zile nu rămâne singură în casă cu copilul, ci însoţită de altă femeie; ţine, pe lângă dânsa, furca de tors, iţele de ţesut şi babiţa şi afară iese cu furca în mână şi cu o altă persoană, nu singură. La trei zile după naştere, seara, pune, cu moaşa, pentru ursitoare, mâncări de tot felul, bani etc. La botez, duce pe copil înfăşat în cămaşa tatălui său. La naşterea copilului, în timpul chinului, nu trebuie să asiste femeie ori bărbat cu ochii căprui, căci se apropie Ucigă-l-toaca de lehuză şi copil. După naştere, copilul se îmbăiază cu apă vie, prima dată, ca să fie voinic.

Ori de câte ori îl scaldă, suflă şi scuipă de trei ori spre cel necurat. Albiturile fătului nu trebuie să le apuce afară sfinţitul soarelui, căci e rău de miazănoapte. Copilul se scaldă înainte de apus pentru acelaşi cuvânt. După ce se naşte, copilul se scaldă în apă rece, zicând să fie iute, şi, când îl scaldă a doua oară, pune şi încălzeşte apă într-o oală nouă, zicând să aibă glas să cânte frumos, şi, după ce l-a scăldat şi l-a înfăşat, îl atinge cu capul de cămneţul coşului, zicând să fie bun şi să nu plângă; după aceea, de pragul uşii de sus, zicând să nu ia deochi. Apoi, îl dă cu capul de icoană, ca să aibă cinste în faţa lumii ca icoana; după aceea, rade de la icoană puţin lemn şi-i dă copilului pe gât, zicând să nu se mai sperie. Apoi, înainte de a-i da ţâţa, îi dă puţin unt proaspăt, ca să fie vorbele lui unse cu cine va vorbi. Când mama, după lehuzie, iese la biserică, dacă se întâlneşte cu bărbat, crede că, dacă va mai naşte, va face băiat, iar dacă se întâlneşte cu femeie, crede că va naşte fată. Dacă femeia nu poate face copilul lesne, i se dă sămânţă de cânepă pisată, se spală icoanele cu apă neîncepută şi i se dă să bea, iar bărbatul şade în genunchi înaintea icoanelor, rugându-se.".

Consultând cu atenţie chestionarul alcătuit de către Institutul de cercetări etnologice şi dialectologice din Bucureşti în vederea elaborării Atlasului etnografic al României, Justina preot Constantinescu confirma exactitatea consemnărilor lui C. Alessandrescu referitoare la obiceiurile tradiţionale de la naştere, completând cu unele elemente care vizau, în special, statutul femeii gravide în familiile din Poenărei, dar şi cu unele credinţe şi obiceiuri la naştere şi botez cu valoare circulatorie în sat: „O femeie însărcinată nu se bucura de un regim special de protecţie; muncea în rând cu celelalte, zi de zi. Femeia însărcinată făcea toate muncile în gospodărie; se ferea, însă, să ridice prea greu; de multe ori, era nevoită să plece de la muncă, de la sapă, ori de la fân, ca să nască acasă. Nu se hrănea în mod special; mânca ce pregătea pentru toţi ai casei. Naşterea se făcea, înainte vreme, în casa lăuzei, aceasta fiind asistată de o bătrână. Femeia însărcinată se chinuia, în unele cazuri, câte trei-patru zile. Mai târziu, naşterea unui copil a fost asistată de o moaşă. Moaşa trebuia să aibă cuvinte de îmbărbătare, să o ajute pe lăuză cu cuvinte dulci, să fie credincioasă, să spună mereu rugăciuni pentru uşurarea naşterii. La naştere, îi făcea masaje pe burtă, aşezând-o pe lăuză în anumite poziţii şi o punea să sufle pe ceva. Femeia năştea în pat, sau în cameră, direct pe pământ, în genunchi, fiindcă nu erau case de naşteri. Atunci, când se năştea o fată, mulţi din casă erau nemulţumiţi şi nici măcar nu priveau spre

copil. Credeau că o fată este o „piatră de moară", sau o „ruptură" din neam; băiatul era socotit o „comoară", un adevărat sprijin în familie, „un stâlp al casei".

În timpul lăuziei, atunci când femeia era „pe vatră", se obişnuia ca, în cazul că ieşea din camera copilului, să lase, lângă el, o mătură şi o furcă, deoarece se credea că, astfel, copilul nu va deveni strigoi. Ca să fie ferită de iele, se făcea foc, iar femeia lăuză se învârtea în jurul lui, de trei ori. Ea trebuia să ocolească oamenii cu figuri hidoase, iar dacă îi întâlnea, scuipa în sân, ca să nu nască un copil urât, zicând: „El să nu fie ca el !... Copilul meu să fie după chipul lui Dumnezeu !"

Nu avea voie să treacă prin locuri prăpăstioase, ca să nu ameţească. În timp ce lăuza era pe vatră, femeile din sat aduceau plocoane, mâncăruri diferite şi, mai ales, dulciuri.

La mijlocul sarcinii, femeia lăuză nu avea voie să pună scul pe gât, pentru ca buricul copilului (cordonul ombilical) să nu fie legat de gâtul lui. Trebuia să nu poarte un ac, pe ie, în dreptul pieptului. În timpul lăuziei, trebuia să fie curată şase săptămâni, pentru că, altfel, ieşea pruncul cu boala copilului (epilepsie sau boala rea).

Deoarece se considera că o femeie lăuză este spurcată, aceasta nu lua apă de la fântână timp de şase săptămâni, crezându-se că, dacă nu respectă acest obicei, seacă izvorul. De asemenea, ea nu trebuia să treacă drumul, imediat după naştere, atunci când ieşea din curte.

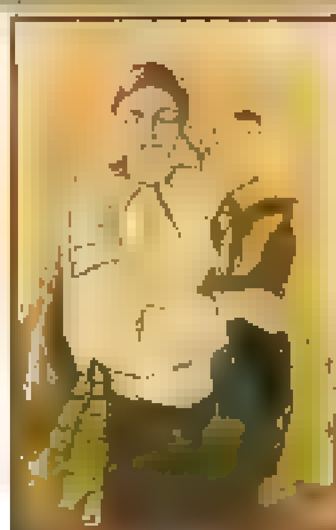
Unele soacre obişnuiau să dea, la nepoţi, ca hrană, prima dată, zeamă de peşte, pentru ca să fie copilul iute cum este peştele în apă.

La trei zile după naştere, se puneau, seara, lângă capul copilului, tot felul de alimente, colaci, bani, lână, pânză, haine şi alte lucruri rânduite celor trei ursitoare care veneau noaptea, pentru ca acestea, fiind mulţumite de daruri, să-i hărăzească pruncului numai de bine. Se credea că nimeni nu le vede, dar toţi socoteau că era o noapte decisivă pentru viitorul copilului. Se zicea că, atunci când veneau, la trei zile după naştere, în miez de noapte, se auzea, mai întâi, un vuiet. Erau aşteptate cu îngrijorare, fiindcă nu se ştia pe unde intră în casă. Toate darurile pentru ursitoare erau luate de moaşa copilului. Dacă, în viaţă, i se întâmpla vreun rău copilului, se spunea că aşa a fost ursit să fie. Femeile din sat care aduceau un plocon nu se aşezau pe patul în care mama a născut, timp de şase săptămâni, ca să nu i se ia laptele femeii. La plecare, lăsau un semn de la bete, ca să aibă copilul somn.

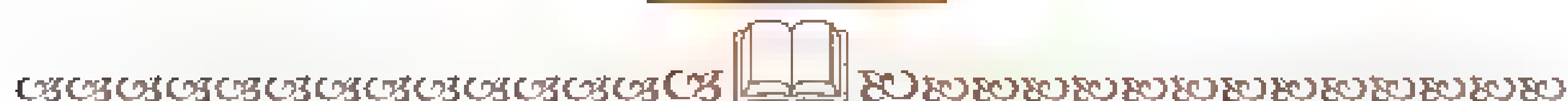
După naştere, când mama mergea la munca câmpului şi lucra în rând cu celelalte femei, lua cu ea copilul şi-l lăsa în copaie, fiind mereu cu ochii pe el.

După şase săptămâni de la naştere, femeia ieşea la biserică, apoi, intra în altă casă, cu credinţa că, astfel, nu va rămâne însărcinată prea curând. Când ieşea la biserică, mama era însoţită de moaşe sau de cineva din familie.

Copilul se scălda de două ori pe zi, dimineaţa şi seara, în copaie, cu apă călduţă. Copaia era numai pentru el. În copaie, se punea doar apă neîncepută, călduţă. Dacă sfinţea soarele, nu se mai lua apă. În prima apă, se puneau: bani, miere, lapte dulce, ca să crească mare ca un împărat sau ca o împărăteasă; dîrmotiu – să se întărească; mărar – să fie ferit de răceală; ouă, la băiat – ca să fie bărbat; apă sfinţită – care se făcea de preot, la două zile. Apa din scaldă se arunca la loc curat, ferit, ca să nu calce cineva pe acolo. Nu se lăsau cârpele afară, după ce asfinţea soarele, ca să nu cadă duhurile rele peste copil. După botez, pânza se ducea la râu şi se spăla, socotind-o sfinţită.".

MATERNITATE, de GHEORGHE VRĂNEANŢU

SFATURI CULINARE

❖Borcanele care se deschid prea greu se pun cu capacul în jos în apă caldă şi ele cedează imediat.

❖Uleiul nu va mai sări la prăjit, dacă pui în tigaie un vârf de cuţit de sare înainte de a turna uleiul.

❖Morcovii se curăţă mult mai uşor, dacă îi introduci 5 minute în apa clocotită şi îi clăteşti imediat cu apă rece.

❖Ouăle se păstrează cu partea mai ascuţită în sus. Acolo se află o bulă de aer care le va face să fie mai multă vreme proaspete.

❖Ouăle se pot păstra timp îndelungat şi în bune condiţii, dacă li se unge coaja cu un albuş de ou. Un albuş de ou este suficient pentru 70 de ouă.

❖Pentru a obţine o friptură fragedă şi crocantă, ungeţi cu bere carnea de pasăre preparată în cuptor.

❖Roşiile care se pregătesc pentru gătitul mâncărurilor, se curăţă mai uşor de pieliţă dacă sunt cufundate câteva minute în apa clocotită.

❖Peştele congelat se lasă la dezgheţat în lapte. Gustul de frigider dispare şi peştele capătă o aromă plăcută.

❖Laptelui afumat îi dispare imediat mirosul, dacă se presară sare de bucătărie peste laptele ars.

❖Mâncărurile se vor răci mai rapid, dacă aşezaţi cratiţa sau oala într-un vas cu apă rece în care adăugaţi un pumn de sare de bucătărie.

❖Clătitele nu se mai lipesc de tigaie, dacă, peste uleiul încins, se presară puţin zahăr tos.

❖Mirosul de ceapă prăjită nu se răspândeşte, dacă, înainte de a pune ceapa în grăsimea încinsă, se adaugă puţină sare cu făină.

❖Peştele se pune pe grătarul încins, după ce s-a trecut prin ulei cald; astfel, nu se va mai lipi şi se va rumeni frumos.

❖Ficatul devine mai gustos, dacă, înainte de a-l prepara, îl ţinem 2-3 minute în lapte dulce.

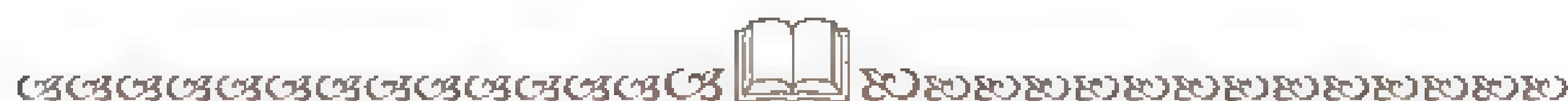
❖Laptele pus la fiert nu va da în foc, dacă se udă vasul cu apă rece.

❖Găluştile pentru supă vor fi aurii şi frumoase, dacă grişul din care se prepară va fi amestecat cu o lingură de mălai grişat.

❖Chifteluţele devin mai zemoase, dacă, în carnea tocată, se amestecă o linguriţă de brânză de vaci.

❖Pentru a curăţa mai rapid nucile, lăsaţi-le peste noapte în apă îndulcită.

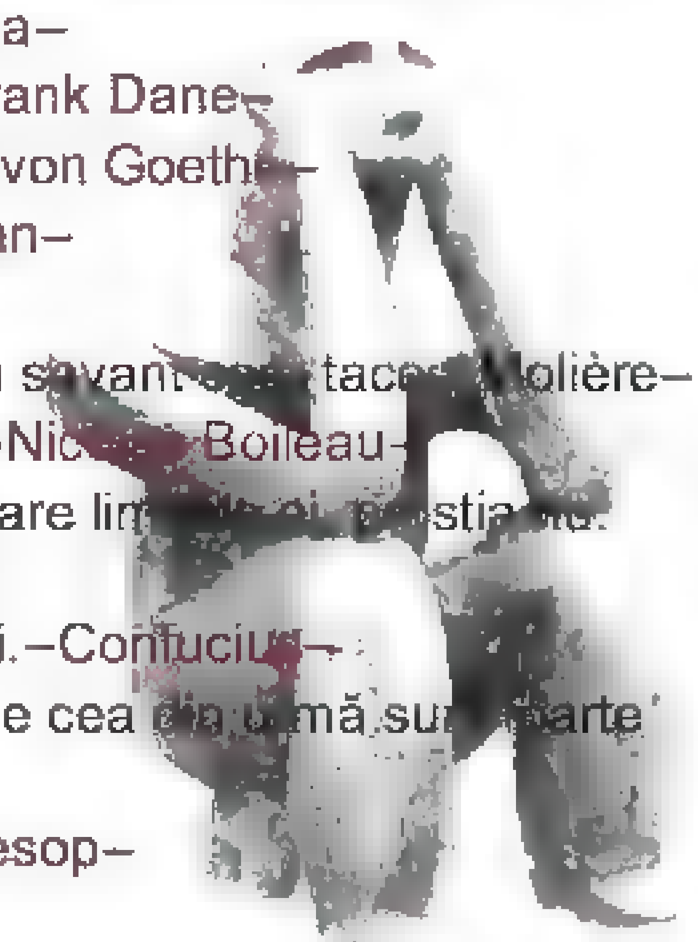
❖Uleiul în cantitate mare se păstrează bine, dacă i se adaugă o linguriţă de sare de lămâie. Pentru a se frăgezi carnea de vită, berbec, pasăre, se unge cu alcool rafinat şi se lasă să stea o oră înainte de a fi întrebuinţată.

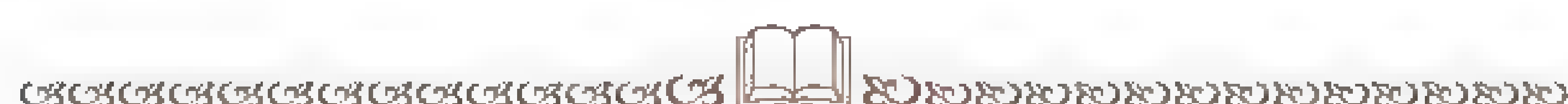

-PENTRU MINTEA DUMNEAVOASTRĂ-

MAXIME DESPRE PROSTIE

- Dacă n-ar fi proştii, deştepţii ar muri de foame.–Camil Petrescu–
- Nicăieri şi niciodată nu ne-a cerut Hristos să fim proşti. Ne cheamă să fim buni, blânzi, cinstiţi, smeriţi cu inima, dar nu tâmpiţi.–Nicolae Steinhardt–
- Nu este nici o ruşine să te naşti prost. Ruşine e să mori prost.–Marin Sorescu–
- Imbecilitatea şi prostia nu ocolesc pe nimeni, dar noi, românii, ne salvăm adesea luând-o în derâdere la ceilalţi şi acceptând cu humor ca nici noi înşine nu facem excepţie. –Marin Preda–
- Proştii mor, dar prostia rămâne.–Ion Luca Caragiale–
- Ştiu că sunt prost, dar când mă uit în jur prind curaj.–Ion Creangă–
- Prostia din născare, leac în lume nu mai are; ea este o uricioasă boală, ce nu se vindecă în şcoale, ba nici în spitale.–Ion Creangă–
- Un prost găseşte mereu pe altul mai prost care să-l asculte cu gura căscată. –Mihail Sadoveanu–
- Dacă prostia ar produce suferinţă, sunt oameni care ar trebui să umble pe uliţă urlând de durere. –Mihail Sadoveanu–
- Proştii se însoară totdeauna, nebunii câteodată, înţeleptul nicicând.–Mihai Eminescu–
- Prostul cel mai prost e prostul alterat de filosofie.–Lucian Blaga–
- Adună toţi proştii de partea ta şi poţi fi ales în orice poziţie.–Frank Dane–
- Nimic nu e mai rău decât prostia agresivă.–Johann Wolfgang von Goethe–
- Prostia este o suferinţă nedureroasă a inteligenţei.–Emil Cioran–
- Numai prostia poate să n-aibă intermitenţe.–Grigore Moisil–
- Un prost care nu spune nici un cuvânt nu se deosebeşte de un savant care tace.–Molière–
- Un prost găseşte totdeauna unul mai prost, care să-l admire.–Nicolas Boileau–
- Prostia este infinit mai fascinantă decât inteligenţa, inteligenţa are limite, prostia nu. –Umberto Eco–
- Proştii se plâng că nu sunt cunoscuţi suficient de mulţi oameni.–Confucius–
- Doar două lucruri sunt infinite: universul şi prostia umană; iar de cea din urmă sunt foarte sigur.–Albert Einstein–
- Cu cât e mai mică mintea, cu atât mai mare e îngâmfarea.–Aesop–
- Prostia are oroare de anonimat.–Vasile Ghica–
- A face pe prostul la timpul potrivit este cea mai mare înţelepciune.–Marcus Tullius Cicero–
- De multe ori taci, fiindcă eşti convins de prostia adversarului.–Nicolae Iorga–
- Nimeni nu e destul de inteligent ca să poată convinge pe un prost că e prost.–La Fontaine–
- Proştii se plâng că nu sunt cunoscuţi de suficient de mulţi oameni, înţelepţii se plâng că nu cunosc suficient de mult oamenii.–Confucius–

Umor

Cel ce râde la urmă este mai încet la minte.

Unii beau din fântâna cunoaşterii; alţii fac gargară.

Femeile care vor să fie egale bărbaţilor nu sunt ambiţioase.

Niciodată să nu iei un laxativ şi un somnifer în aceeaşi seară.

Un bărbat îndrăgostit nu este complet până nu se însoară. După aia, e terminat.

Când un bărbat îţi fură soţia, cea mai bună răzbunare este să îl laşi să o păstreze.

Somnul adânc ajută la prevenirea îmbătrânirii, mai ales, dacă ai adormit la volan.

Timpul vindecă orice, însă nu e un bun chirurg plastician.

Nu mă duce pe mine în ispită, fiindcă găsesc singur drumul.

Dacă invidia ar produce febră, întreaga lume ar fi bolnavă.

Unii oameni vorbesc din experienţă; alţii, din experienţă, nu vorbesc.

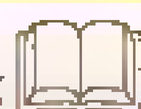

De ce Adam şi Eva au trăit peste 800 de ani, iar astăzi omul trăieşte sub 100 de ani ?
–Deoarece, între timp, medicina a progresat foarte mult !

Un ascultător sună la Radio Erevan şi întreabă:
–Dom'le, ce femeie să-mi iau: una frumoasă sau una urâtă ?...
Radio Erevan răspunde imediat:
–Depinde ce preferi. Vrei să mănânci un rahat singur sau o prăjitură cu prietenii ?!...

EVENIMENTE DIN ACTUALITATE

MANIFESTAREA CULTURAL-ARTISTICĂ «POENĂREI - STRĂBUNA VATRĂ NATALĂ» - ediţia a XII-a -

SATUL POIENĂREI
Corbi - Argeș

” Întâlnirea fiilor satului Poienărei ”
Ediţia a XII-a

CORBI

SÂMBĂTĂ, 22 August 2015

ÎNVITAŢIE

ASOCIAŢIA AGRICOLĂ ARGEŞUL DE NORD

CAMINUL CULTURAL CORBI

PROGRAM
SÂMBĂTĂ, 22 AUGUST 2015

ARGEŞ EXPRES

ÎNTÂLNIREA FIILOR SATULUI POENĂREI

Sâmbătă, satul care-şi câştigase renumele de „picior de Paris” în perioada interbelică, după ce Armand Călinescu îi modernizase drumul, îşi va deschide larg porţile odată cu inimile localnicilor pentru fiii risipiţi prin lume şi pentru invitaţii lor. Este pentru al doisprezecelea an, fără pauze, când manifestarea iniţiată de tânărul om de afaceri, pe atunci, actualul primar al comunei Corbi, Virgil Baciu, adună oameni deosebiţi în cadrul unei sărbători de suflet, în care sunt omagiaţi martirii luptei anticomuniste şi cei care le onorează astăzi jertfele prin munca lor pentru propăşirea comunităţii locale. În

decursul anilor, pe la sărbătoarea de la Poenărei au trecut personalităţi ca actorii Gheorghe Dinică, Alexandru Lulescu şi Doina Ghiţescu, solişti precum Ştefania Rareş sau scriitori ca Paul Everac – oameni care au fost şi au rămas „suflet în sufletul neamului lor". Bineînţeles că, în perioadele electorale, pe acolo s-au îmbulzit şi destui politicieni, chiar când drumul de acces era un calvar, înainte de mandatul lui Virgil Baciu.

Manifestările din acest an sunt organizate sub egida Asociaţiei Agricole Argeşul de Nord şi a Căminului Cultural Corbi, debutând cu Te Deum-ul de la biserica locală şi slujba de pomenire a martirilor din Grupul de Rezistenţă Anticomunistă „Haiducii Muscelului", condus de fraţii Toma şi Petre Arnăuţoiu, care şi-au avut ultimul adăpost la Râplle cu brazi şi continuând cu parada portului popular şi spectacolul folcloric dat de formaţiile participante în curtea şcolii. Potrivit tradiţiei, serbarea câmpenească şi petrecerea se vor prelungi până în zorii zilei următoare.

Doru Bobi

Sîmbătă, 22 august 2015

VIRGIL BACIU, MIGRAŢIA ŞI FIII SATULUI

E vremea migraţiei şi la români. Mii de oameni îşi lasă casele şi satele în părăsire şi se tot duc să-şi caute norocul prin lume. Nu alungaţi cu armele, nu ameninţaţi cu decapitarea, nu pe nave care să se scufunde în apele mărilor necunoscute, nu la întîmplare şi oriunde. Unii în ţară, în locuri mai prielnice, alţii în lumea largă. Nu căutători de comori. Ce rîvnesc ei e un loc de muncă de unde să-şi asigure pîinea cea de toate zilele.

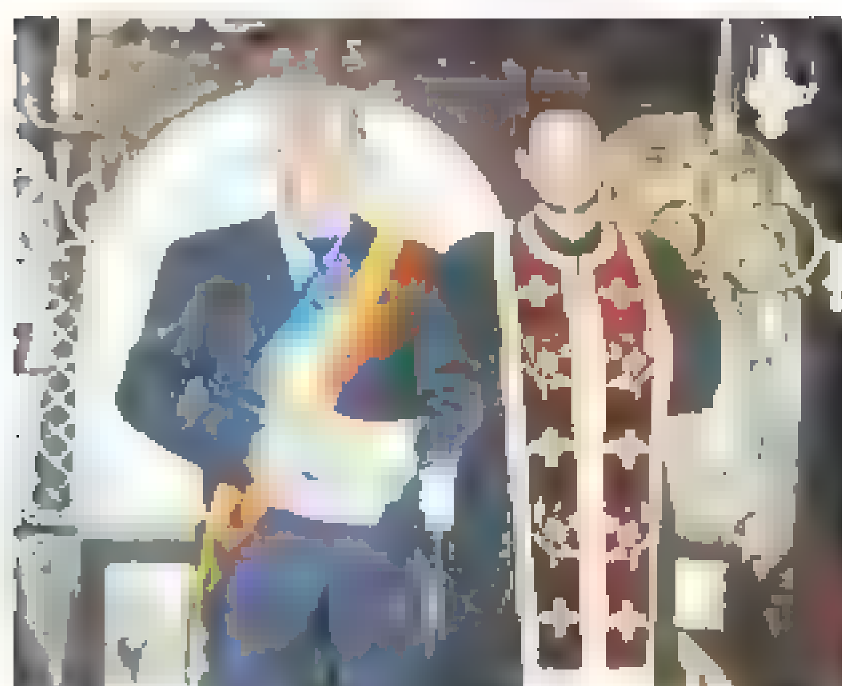
Unii şi mulţi rămîn pe acolo pentru totdeauna. Străini printre străini. Mai ţin legătura cu cei rămaşi la vatră doar prin scrisori şi prin undele telefoanelor mobile. Alţii se întorc pentru câteva zile, de Paşte, de Crăciun, de alte sărbători, şi se duc de unde au venit.

Ca să se înstrăineze tot mai mult. Ca să se lipească de locul unde au poposit. Ca să ajungă cu o singură cetăţenie, cea împrumutată. Ca să rămînă doar cu nostalgia copilăriei pe meleagurile străbune. Iar odraslele lor se adaptează în noile condiţii, pînă cînd îşi uită şi limba, şi originea.

Parcă ieri, lua drumul pribegiei şi un băieţandru din Poenărei. Cu buzunarele goale, cu lacrimi în ochi. Cu îndoieli în suflet. Dar şi cu un bob de speranţă. Alungat de sărăcie, pleca să-şi caute un rost în lumea necunoscută.

Copil al satului şi al nimănui, fără o familie a lui, crescut de vecini, muncea în gospodării care nu erau ale lui, mînca la mesele altora. Într-un colţ de ţară, în care şi el şi satul erau uitaţi de oameni şi parcă şi de Dumnezeu. Poenărei, un cătun, parcă lepădat de comuna Corbi între păduri, dealuri şi rîpe, atîrnat de un drumeag pe care adesea nu se mai putea umbla. Mai departe, numai poteci de munte, care se pierdeau printre stînci.

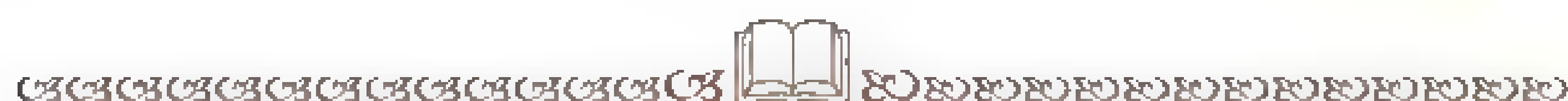
Şi astfel stînd lucrurile, băiatul nu ar fi avut nici un motiv să se mai întoarcă vreodată. Paşii l-au purtat spre capitala ţării. Se angajează în construcţii. Se califică la locul de muncă. Merge şi la şcoală. Nu ezită să se ofere pentru cele mai dificile şi riscante lucrări. Se caţără pe ziduri, lucrează pe acoperişuri. Apreciat, cîştigă mulţumitor, se adaptează climatului urban, îşi întemeiază o familie. Şeful de echipă îşi formează, în timpul tranziţiei, o mică firmă particulară de construcţii. Nu are concurenţă în lucrări speciale. Solicitări din ce în ce mai multe. Firma se extinde. Puiul de cioban din munţi, care nu ştia să ţină în mînă mistria, ajunge să angajeze în firma sa muncitori cu înaltă calificare, contabili, ingineri. Şi cine ar fi crezut? Tocmai el, proaspătul şi prosperul orăşean, patron de firmă vestită în primul oraş al ţării, este prins de dorul acelui sătuc aproape primitiv. Şi cumpără un loc de casă, îşi construieşte o locuinţă la ţară, unde vine de cîte ori poate, ca o pasăre migratoare. Rugat de vecini şi de toţi oamenii satului să rămînă.

E vremea fiilor satului. La Bascov, la Coşeşti, la Băbana, la Corbeni, la Poenari, dar unde nu se organizează în fiecare an o mare sărbătoare în care să fie cinstiţi şi onoraţi cei care au plecat din localitate şi se afirmă pe alte meleaguri. Profesori universitari, medici, academicieni, ofiţeri, guvernanţi, demnitari, oameni din toate categoriile. Întîmpinaţi de notabilităţile satului, în frunte cu primarul, care poartă eşarfă tricoloră, ca la marile evenimente.

Fiu al satului la Poenărei şi Virgil Baciu. Chiar primul dintre ei. Primarul comunei poartă acelaşi nume. E una şi aceeaşi persoană. Băiatul care părăsea satul cu buzunarele goale şi lacrimi în ochi ajuns om de afaceri în Bucureşti, a ascultat chemarea locului natal şi a acceptat propunerea de a fi ales primar.

Marin Ioniţă

ARGEŞ EXPRES

Sub semnul de belşug al ploii, întâlnirea fiilor satului Poenărei
– ediţia a XII-a –

Doru Bobi

"Este pentru prima dată când plouă din toate ediţiile organizate până acum" - remarca primarul Virgil Baciu, care-şi aştepta sâmbătă, în pragul bisericii din satul natal, participanţii la evenimentul pe care-l ctitoreşte de ani de zile. Timpul mai puţin îngăduitor decât altădată nu i-a speriat pe cei care au ţinut cu tot dinadinsul să fie alături de minunaţii lor prieteni din această aşezare umană cu o istorie bogată şi, pe alocuri, însângerată. Faptul că i-a ţinut deoparte pe politicienii care, probabil anul viitor, ce este electoral, se vor călca pe picioare ca să fie văzuţi şi crezuţi că ţin la valorile nepieritoare ale neamului românesc, n-a părut să deranjeze pe cineva. O absenţă de marcă a fost aceea a fostului primar Gheorghe Nicuţ, care pentru prima dată în cei 12 ani n-a ajuns la Poenărei, deşi drumul nu mai este al iadului, cum inspirat îl

boteza în urmă cu vreo trei ani scriitorul Marin Ioniţă, ci "al Baciului", adică asfaltat (deocamdată numai până la fosta şcoală). Motivul a fost simplu: se afla pe undeva, prin zona Sighişoara, cu soţia, d-na Lenuş, care avea o revedere. Dar îşi motivase telefonic absenţa. Oricum, cei care au ţinut cu adevărat să fie prezenţi au sosit, chiar dacă mai târziu, în cazul în care n-au fost reţinuţi de treburi mai presante.

Te Deum pentru martiri

Un sobor de preoţi, în frunte cu parohul bisericii din Poenărei, Ion Ţuţă, a oficiat slujba, încheiată cu Veşnica pomenire a celor care şi-au dat viaţa în cele două războaie mondiale şi în lupta împotriva bolşevismului care a cotropit total ţara după alungarea regelui Mihai de pe tron. Au fost pomeniţi, printre alţii, preoţii Nicolae Andreescu, Ioan Constantinescu, învăţătorul Gheorghe Popescu şi baciul Nicolae Sorescu, localnici executaţi la Jilava în urmă cu aproape şase decenii, pentru că au sprijinit Grupul de rezistenţă anticomunistă "Haiducii Muscelului", condus de fraţii Toma şi Petre Arnăuţoiu. Acesta şi-a avut ultimul adăpost la Râpile cu Brazi din Poenărei, până în momentul în care membrii au fost prinşi prin trădare, anchetaţi, judecaţi şi condamnaţi la moarte cu mulţi dintre cei care le-au dat un minim ajutor. La slujbă, au asistat primarii Evlampie Alecu (Brăduleţ), Ştefan Benonie (Aninoasa) şi Eugeniu Pătru (Pietroşani), precum şi omul de afaceri Aurel Ilea, ardelean care a prins rădăcini în Argeş şi care-şi caută - cu succes - şi ceva ramificaţii istorice şi prin această parte de ţară, precum şi localnici ori prieteni ai fiilor satului, veniţi să aprindă câte o lumânare pentru rudele trecute la cele veşnice. Impresionantă a fost prezenţa celor

tineri la slujbă, şi, mai ales, a copiilor înveşmântaţi în superbe costume populare. Acestea i-au întărit lui Aurel Ilea convingerea solidelor legături ale oamenilor de pe Valea Râului Doamnei cu strămoşii săi din Ghijasa de Sus, căci a şi remarcat, după ieşirea din biserică: "Straiele astea sunt cam la fel cu cele din satul meu natal, numai că aici, pe lângă alb-negrul tradiţional acolo, mai apar şi ceva pete de culoare...".

Lacrimi de primar şi fiu al satului

Virgil Baciu a fost lăudat de fostul inginer şi acum om de cultură cu reputaţie solidă, Constantin Samoilă, scriitor, pictor, specializat şi în metaloplastie, pentru ideea de a lansa acest eveniment şi de a-i asigura perpetuarea în timp. În răspunsul său, primarul a spus că n-ar fi reuşit să facă mare lucru dacă n-ar fi fost sprijinit de un nucleu de oameni cu suflet mare, pomenindu-i pe istoricul Grigore Constantinescu, fiul preotului martir, pe vechiul prieten Sorinel Păunescu şi pe mulţi alţii. "Am pornit de la necesitatea de a face ceva pentru ca acest sat să nu moară, căci rămăseseră o mână de oameni în vârstă, de care autorităţile erau prea puţin interesate. Tocmai de aceea m-am hotărât şi să candidez la postul de primar acum trei ani şi ceva, căci comuna întreagă era rămasă în urmă cu dezvoltarea, faţă de celelalte. Consider că mi-am onorat promisiunile electorale şi am dovedit că atunci când există determinare, se pot realiza lucruri care schimbă în bine viaţa comunităţii. Am făcut investiţii de dezvoltare a infrastructurii în Corbi şi Stăneşti, parţial la Poenărei şi anul acesta trebuiau continuate, împreună cu cele de la Corbşori. Am întâlnit opoziţia unor consilieri locali şi recent, cărora nu le voi da numele, care considerau că se fac prea multe lucruri bune şi că nu vor mai avea argumente electorale anul viitor, la alegeri. Ţin însă să vă spun numele celor care au sprijinit proiectele de dezvoltare a localităţii, în frunte cu viceprimarul Dan Aldea - omul care s-a ocupat de organizarea acestui eveniment - căci eu am fost plecat, alături de care au votat Vişinel Banu, Dionisia Burilă, Romeo Precup, Vasile Grigoroiu, Tiberiu Zaharia, Gheorghe Moroiu şi dr. Ion Săvescu. Tot ceea ce s-a făcut în aceşti ani a impus şi investirea de mult suflet din partea multor oameni care merită respectul nostru". De remarcat ar fi faptul că primarul Virgil Baciu nu şi-a mai putut domina emoţiile la un moment dat şi l-au podidit lacrimile, având nevoie de un răgaz pentru a putea continua...

Petrecere câmpenească

Potrivit tradiţiei, partea a doua a evenimentului s-a desfăşurat în curtea fostei şcoli, unde mesele au fost întinse sub umbrele. Focurile duduiau sub tuciurile în care se fierbeau mămăligi uriaşe, care mai apoi au mers la casa sufletului fiecăruia cu minunata brânză de burduf, dar şi gustoasele preparate pe bază de carne, fie că a fost vorba despre gulaş, fie de mititeii şi cârnăciorii care au cântat pe grătarele încinse melodiile atât de dragi gurmanzilor. Vestita ţuică de Poenărei din butoaiele de

dud ale primarului sau cea produsă de Sorinel Păunescu, inclusiv din cireşe amare, ori palinca - ambele doctorii naturale pentru stomacurile mai sensibile - au făcut casă bună cu berea sau cu băuturile răcoritoare. Muzica bună, prezentarea inspirată a evenimentului realizată de actriţa Doina Ghiţescu de la Ansamblul "Ciocârlia", dar mai ales patosul interpretărilor talentaţilor artişti localnici Raluca Dănilă, Bianca Nacea sau David Sturzeanu, i-au îmbiat la dans şi pe meseni, care au încins nişte hore în faţa cărora ploaia s-a retras ruşinată, cel puţin pe moment. Petrecerea s-a întins până târziu, s-a dansat şi în jurul focului de tabără, potrivit vechiului obicei şi toţi s-au simţit acasă în mijlocul poenărenilor.

Decernare de diplome

În numele organizatorilor - Asociația Agricolă "Argeșul de Nord" și Căminul Cultural Corbi - primarul Virgil Baciu a acordat mai multe diplome de participare, începând cu cotidianul nostru, prezență constantă la eveniment de-a lungul anilor și continuând aleatoriu cu viceprimarul Dan Aldea, cu primarii Nicolae Barbu (Valea Iașului), Ștefan Benonie (Aninoasa), Dragoș Boncea (Poienarii de Argeș), Gheorghe Purcaru (Morărești), Evlampie Alecu și Eugeniu Pătru - dar și omului de afaceri Aurel Ilea, prof. Petre Achimoiu, sufletul Ansamblului "Ciobănașul" și lui Vasile Stănciulescu de la "Muguraș de fluier" (ambele din Corbi), omului de cultură Constantin Samoilă și generalului Constantin Tătaru. La categoria master-chef, au fost onorați cu recunoașterea meritelor Roland Constantin Samoilă și Sorinel Păunescu.

Aurel Ilea și-a găsit rude la Poenărei !

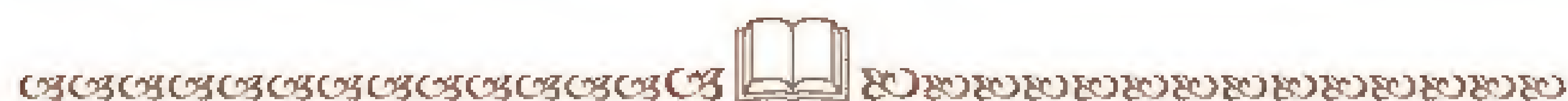
Oricât ar părea de greu de crezut, acesta este adevărul: omul de afaceri născut la Ghijasa de Sus, cu spiritul său cercetător, a văzut în muzeul local niște liste de eroi căzuți în războaie și a rămas uimit să descopere numele de Ilea printre ele. Apoi, când a mulțumit pentru diploma acordată, a mărturisit ce uimit fusese să-și găsească numele de familie printre cele de la Poenărei. "Cunoșteam o veche poveste de familie, cu un strămoș care venise prin părțile Argeșului, care e pomenită și într-o carte scrisă de o rudă a mea și acum, iată, am confirmarea. Trebuie să fac o

cercetare amănunţită când voi avea mai mult răgaz...". După premiere, dumnealui a fost interpelat de o femeie în vârstă, care l-a întrebat dacă într-adevăr se numeşte Ilea. Şi şi-a motivat curiozitatea: "Ştiţi, mama mea se numea Ilea...".

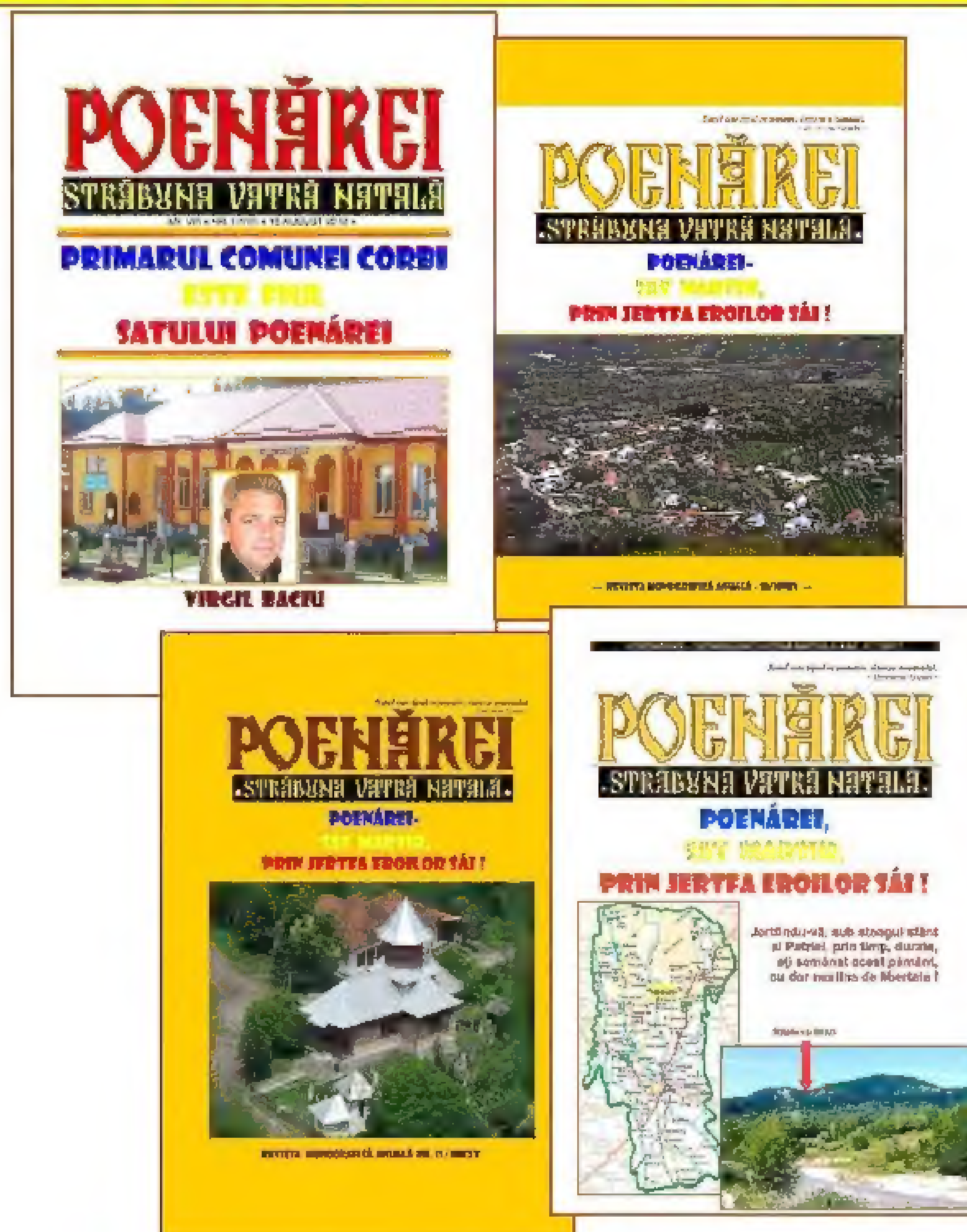
La Mulţi Ani, Poenărei !

Aceasta este urarea cu care s-au despărţit participanţii la cea de-a XII-a ediţii a evenimentului. N-am spune adevărul până la capăt dacă n-am pomeni despre legămintele de revedere în 2016, în prima sâmbătă după prăznuirea creştină a Adormirii Maicii Domnului. Căci aşa se păstrează tradiţiile: prin oameni dedicaţi faptelor, care nu concep să nu-şi ţină cuvântul dat, câtă vreme Dumnezeu îi ţine sănătoşi şi se pot mişca, făcând umbră pământului...

SĂ NE REVEDEM
CU ACELEASI GÂNDURI DE BINE
ÎN AUGUST 2016 !

• POENĂREI – REPERE DE IDENTITATE •

Revistele monografice anuale consacrate satului Poenărei au fost publicate începând cu anul 2005, primul număr apărând prin contribuţia financiară a unui grup restrâns de fii ai satului menţionaţi pe coperta interioară a publicaţiei; numerele 2 – 8 inclusiv au fost sponsorizate de managerul Virgil Baciu şi de colaboratorii săi; ultimele patru numere au fost postate pe internet, întrucât nu s-a mai putut asigura finanţarea tipăririi acestora. Menţionăm că exemplarele tipărite au fost distribuite gratuit participanţilor la manifestările cultural-artistice anuale «Întâlnirea fiilor satului Poenărei».

Pentru consultarea tuturor numerelor anterioare ale revistei accesaţi, pe Google, site-ul Grigore Constantinescu my publications sau calameo.1227548 !

• POENĂREI – REPERE DE IDENTITATE •

PENTRU PERSPICACITATEA DUMNEAVOASTRĂ:

TEST DE INTELIGENŢĂ

241 / 61I / BU7Ă / 2Ă37I2I4 / 4354 / 241 / DI7504 / 8 / F464I4 / 810BĂ / ŞI / U7 / BĂ0B15 / 3U0D ☺ Î750-8 / 2Ă37I2I4, / BĂ0B1ŢII / ÎŞI / 9U7 / Î7 / J82 / LIB4051541, / I10 / F464IL4 / 78082UL ☺ 24I / 2104 / ÎI / Î7Ţ4L4G / L1 / 8 / 24105Ă / 287JUG1LĂ / 94 / 16BII / 90851G87IŞ5I / 3U75 / V42I7II ☺ 8 / 2Ă37I2I4 / BU7Ă / 4 / F80615Ă / DI750-8 / JU6Ă5154 / BU7Ă / ŞI / U71 / 5104 ☺ 685IVUL / 90I72I91L / 1L / 80I2Ă0UI / DIV80Ţ / 4354 / 7U751 ☺ 1D4VĂ0154L4 / 789ŢI / D482H4154 / 1910 / Î7 / 2Ă37I2I4 ☺ Î750-8 / 2Ă37I2I4, / BĂ0B15UL / 4354 / JU6Ă51541 / 28042515Ă ☺ 58154 / 908BL464L4 / 287JUG1L4 / 9807432 / D4 / L1 / F195UL / 2Ă / F464I1 / V041 / 3Ă / D86435I24132Ă / 8 / 913Ă04 / 6IG0158104 ☺ 8FIŢ40UL / 35Ă0II / 2IVIL4 / F124 / 61I / D43 / L4GĂ5U0I / 749850IVI54, / D42Â5 / 8 / 247501LI35Ă / 54L4F87I2Ă ☺ 7U / 54 / 2Ă3Ă580I / 7I2I8D15Ă / 94750U B17I. / ÎI / 98ŢI / 8BŢI74 / 61I / I4F5I7 / 2U / Î690U6U5 ☺ D12Ă / 54 / V4I / 2Ă3Ă580I / 31U / 7U / 8 / V4I / F124 / 7I2I8D15Ă, / 585 / V4I / 04G0451☺ Î71I754 / D4 / 2Ă3Ă580I4, / ŢI74 / 82HII / D432HIŞI, / I10 / DU9Ă, / ŢI74-I / 94 / JU6Ă5154 / Î72HIŞI ☺ 2Ă37I2I1 / 4354 / 3I7GU0UL / 0ĂZB8I / Î7 / 2104 / D806I / Î7 / 915 / 2U / DUŞ617UL ☺ 24L4 / 61I / 6UL54 / 908BL464 / 287JUG1L4 / 34 / IV432 / D158015Ă / F195ULUI / 2Ă / F464IL4 / V80B432 / 61I / 6UL5 / D42Â5 / 132UL5Ă / BĂ0B1ŢII ☺ Î7 / 5I69UL / 2Ă37I2I4I, / 74 / DĂ6 / 34161, / 24 / F4L / D4 / 86 / ŞI-10 / FI / D80I5 / D4 / F195 / 91054740UL / 78350U ☺ 3Ă / 7U / 54 / Î7D8I4Ş5I / 7I2I8D15Ă / D4 / D42IZIIL4 / BU74 / 1L4 / 38ŢI4I / 51L4. / 80I2U6, / 41 / 3-1 / 6Ă0I515 / 2U / U7 / G47IU ☺ Î7 / 39154L4 / FI42Ă04I / 2Ă37I2II / LU7GI, / 35Ă / 8 / 38ŢI4 / 0ĂBDĂ58104 ☺

Dacă îi citeşti şi-l înţelegi IMEDIAT, eşti inteligent(ă) şi ai emisfera stângă dezvoltată !... Dacă nu, NU !...

Colegiul redacţional:

Fondator / tehnoredactor – Grigore CONSTANTINESCU
Director – Virgil BACIU
Lector – Eugenia CONSTANTINESCU
Imagini – Doru BOBI, Virgil BACIU, Internet
DTP – Dan COTAR

POENÁREI

HARTA GOOGLE-MMXIII

Poenarei